emeğin birliği

4 NİSAN
1977
250 Kuruş
5

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!

KIZILDERE 1972..

Devrim yolu sarptır, engebelidir, dolambaçlıdır.

ONBİNLER HAYKIRDI, FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA...!

ENVERLER ÖLMEZ...

Başlar yukarı; iktidarı kaybetme korkusuyla titreyen faşist sürülerinin kanlı öcü emekçi Türkiye'nin savaşçı ruhunu söndüremiyecektir. Ve biz ergeç proleter sosyalist bayrağımızı burjuvazinin burçlarına dikeceğiz. Ve işte o zaman bu topraklarda halklar yoldaşca kardeşce yaşayacaklardır. Çünkü o zaman ne sömüren ne de sömürülen olacaktır.

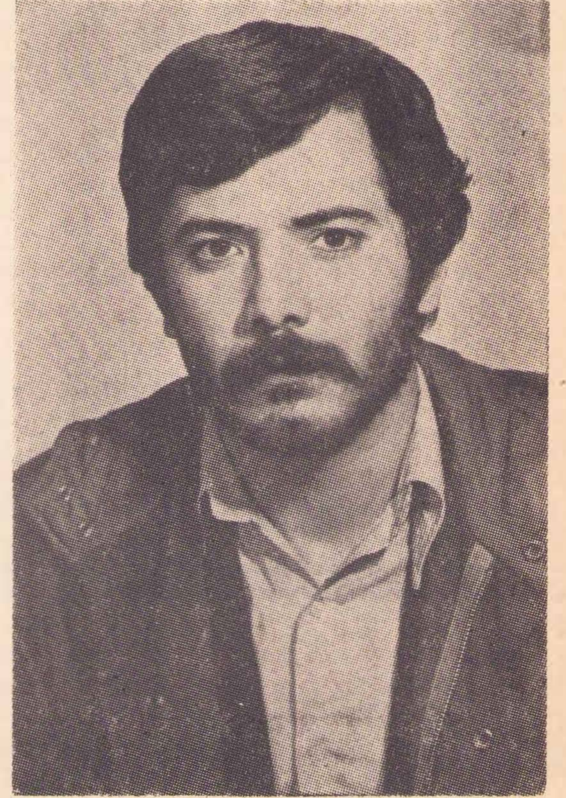
Antepte yiğit devrimci Enver Kurt kardeşimiz faşist katillerce pusuya düşürülerek katledildi. O ne ilk, nede son savaşçımız idi..

O yıllarca faşist zülme, emperyalist hegomonyaya karşı yılmadan, usanmadan savaşan yiğit savaşcılarımızdan biriydi. Ve yine o proletaryayın ve yandaşlarının siyasi iktidar mücadelesine gönülden bağlı, emekçi halkımızın umudu sosyalizm için döğüşen savaşcılarımızdan biri idi...

18 Mart 1977 günü Antepte Kırkayak parkı önünde Enver Kurt ve Okay Pepeler kardeşimize pusu kurarak bekleyen faşist köpekler iki yiğit kardeşimizi otomatik silahlarla kurşun yağmuruna tutarak Enver Kurt kardeşimizi öldürmüş, Okay Pepeleri ise ağır yaralamışlardır. Yurdun dört bir yanında işçi sınıfının yiğit savaşçılarını öldürerek bu iğrenç sömürü düzenini katlettikleri devrimcilerin kanlarıyla yaşatacaklarını sanan aşşağılık uşaklar ustaları Hitler ve takipcisi bozuntularının uğradığı sona doğru hızla yaklaşmaktadırlar. Can çekişen bu düzenin sadık bekçileri devrimcileri öldürmekle milyonlarca insanın kurtuluşunu sağlayacak bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelemizi durduracaklarını sanıyorlar. Fakat bu şerefli mücadelenin tohumları bir kez toprağa atılmış hızla yeşermektedir. Ne bunu bir kaç it nede onların ipini tutan bir avuç burjuvazi durdurabilir. Tarih bunu böyle isbatlamıştır. Enverler, yıllarca önce atılan tohumların yeşeren filizlerinin bir kaçıdır. Ve Enverler katledilmekle mücadele durmaz güçlenir, gelişir, büyür ve Enverler yığınların kalbinde yaşar.

Onbinlerin katıldığı törende bu doğrulanmıştır, saldırı, ölüm, işgence, safları sıklaştırmış yeni yeni katılanlar olmuştur. Onbinlerin haykırdığı gibi Enverler ölmez, ölmemiştir. Çünkü devrim için savaşanlar ölümsüzdürler. Mücadeleleri ve yiğitlikleri herzaman saygı ile anılır. Enver Kurt kardeşimizin katledilmesinin protestosu için gece lisesi öğrencileri form düzenleyerek üç günlük boykot yapmışlardır. Atatürk Lisesi öğrencileri ise yaptıkları form da faşizmi protesto edip, Enver arkadaş için saygı duruşunda bulunmuşlardır. Formda okula giremeyen faşist köpekler daha sonra polislerle birlikte, okula girerek devrimcilere saldırmış koridoru ve sınıfların kapılarını tutan polis devrimci öğrencileri kıyasıya döğmüştür. Polis-faşist işbirliğiyle girişilen bu saldırı karşısında devrimci öğrenciler yiğitce karşı koymuşlardır. Enverleri katledenler ve işbirlikçileri boş durmuyorlar. Antepte olduğu gibi, Serikte, Uşakta yeni yeni katliamlara giriştiler. Yurdun dört bir yanında saymakla bitmeyecek cinayetler işlediler ve işliyorlar. Amaçları tek ve apaçık. Burjuvazinin can çekişen bu düzenini yaşatabilmek. Ama bilinmelidirki:

«Hayat kendini kabul ettirecektir. Bırakın burjuvazi köpürsün, cinnet geçirsin, meseleleri abartsın, bırakın aptallığını gösterek sosyalistlerden bu ivedilikle intikamını alsın. Ve yüzlerce, binlerce dünkü ve yarınki sosyalisti öldürsün. Böylelikle burjuvazide tarihin mahkum ettiği bütün sınıflar gibi hareket etmiş olacaktır. Bu nedenle büyük devrimci kavga içimizde beslediğimiz o güçlü tutkuyu delice köpürmekte olan burjuvaziye karşı en ağır en ciddi bir şekilde yürüteceğimiz değerlendirme ile bir arada sürdürmeliyiz, sürdüreceğizde.» (Lenin)

Yurdun dört bir yanındaki bu iğrenç vahşi teröre karşı mücadelemiz durmadan büyümektedir. Faşist haydutların ayakları altındaki toprak yanmakta, volkan kaynamaktadır, ve bu volkan yakıcı, lavlar, faşizmi ve emperyalizmi silip süpürecektir. Ve biz bir kez daha selamlıyoruz, yiğit devrimci Enver Kurt ve mücadelesini.

Antep Tekstil Şube Yönetimi ve İşçilerin Açıklaması

Biz Gaziantep tekstil şube yönetim kurulu olarak tekstil genel merkezinin şubemiz üzerinde oynadığı oyunlarını kamu oyuna açıklamayı bir görev biliyoruz. Biz devrimci işçiler olarak şubemizin eskiden beri başına çöreklenen sendika ağası Memet Ali Tiryaki'ye ve genel merkeze verdiğimiz mücadele sonucu şubemiz testil yönetimine gerçek devrimci işçlierin gelmesi sağlanmıştır.

Gerçek devrimcilerin yönetime gelmesini kendi sendika ağalıklarının devamı için tehlike olarak gören, (Sözde sınıf sendikacıları!) şubemiz üzerinde en hayasız bir burjuva sendikacılarının yapmaya cüret edemiyeceği burjuva (üç kağıtçılığını) girmişlerdir. Önce sendikanın tüm demirbaşlarına elkoyarak şubemizi bir masa bir sandalya ile bomboş bıraktılar.

Gerçek devrimciler yönetime gelmeden önce yönetici durumunda bulunan resmen faşist M. Ali Tiryaki ile işbirliği yaparak bizim yönetime gelmemizi engellemeye çalıştılar. Bunu başaramayınca yeni yönetimin işçi üzerindeki saygınlığını ve prestijini kırmak için yürütülmekte olan iki bin işçiyi kapsayan kırk yedi (47) işyerindeki toplu sözleşme görüşmelerine katılmadılar.

Bu görüşmeler olumsuz neticelenip grev safhasına geldiğinde şubenin aldığı grev kararını genel merkez olarak uygulamaya koymadılar.

Grev kararı alınmış ama 6 gün içinde uygulanmaya konması gereken bu karar aradan 15 gün geçmesine rağmen genel merkez yöneticilerinin bilmem hangi dış ülkede araştırma gezilerini bahane ederek şubeye gelip alınan grev kararını uygulamaya koymaktan kaçınmışlardır.

Bunun üzerine şube yönetiminde üç arkadaş genel merkeze gidip kendilerine görev ve sorumlulukları hatırlatılarak sıkıştırıldıklarında yine görevlerini yapmaktan çekinmişlerdir. Arkadaşlara genel merkez sekreteri Yunus Kara tarafından aynen şunlar söylenmiştir: «Bankada paramız vadeli yatırılmaktadır, paramız yoktur, biz greve gidemeyiz» denilmiştir.

Örgütlenme daire başkanı Erol Yalçın ise: «İşverenler greve bizden fazla dayanır, biz bir ay bile dayanamayız, bu iş olamaz» demiştir. Açıkçası kendine ve işçilere güvenmeyen burjuvaziden korkan bu tavırlar biz işçiler arasında korkunç protestolara neden oldu.

Arkadaşlar buraya geldikten bir hafta sonra gelmek zahmetinde bulunan Yunus Kara geldiğinde de hiç bir işçiye ve şube yönetimine haber vermeden patronlarla gizli pazarlıklara girerek sarı teksif sendikasının şartlarında gizil bir toplu sözleşme imzalamışlardır.

Bu mu sınıf sendikacılığı?

Bu mudur «tabanın söz ve karar sahibi olması» ilkeleri.

Biz şube yönetim kurulu ve iki bin (2000) işçi olarak diyoruz ki mücadelemiz bitmeyecektir. Gizli pazarlıklar, burjuva üç kağıtçılıkları kimden gelirse gelsin, buna karşı mücadele edecek ve bütün gerçekleri Türkiye İŞÇİ SINIFINA anlatacağız. Bunu sınıfının kurtuluş sorumluluğunu taşıyan proleterler olarak bir görev sayıp mücadelemizi sürdüreceğiz...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

ÜRÜN «SOSYALİST» DERGİSİNİN SENDİKA-PARTİ İLİŞKİ ANLAYIŞININ ELEŞTİRİSİ

DİSK üst yönetiminde belirli ölçüde etkinlik sağlamış olan Ürün sosyalist dergisi, sendikalarla parti ilişkisini şöyle değerlendirmektedir: «İşçi sınıfının iktidar savaşımını, işçi sınıfının partisi yürütür. Demokratik sınıf ve kitle sendikal örğütlenmeleri sömürüsüz toplum yolunun iktidardan geçtiğini bilirler. Ama işçi sınıfının partisi değillerdir. Genel demokratik ve politik savaşımda belirli görevleri üstlenmişler, iki örğütünde nitelik farkları vardır. İkisi gerçekten işçi sınıfının örgütüyseler, ister istemez aynı hedefi paylaşacaklardır, aynı yolda destek ve dayanışmaları süreklilik kazanacaktır. İkisi de örgütsel olarak bağımsızdırlar. Sendikanın partinin yan örgütü olması kitle niteliğini zedeler. Sömürüsüz toplum yolunda eylem birliği, somut konularda ve pratik içinde gerçekleşir.» (Ürün sosyalist dergi, Şubat sayı 32)

Yukarıda belirtilen, ürün sosyalist dergisinin, sendikalarla işçi sınıfı partisi ilişkileri konusundaki, anti-marksist, oportünist görüşleri iki noktada toplayabiliriz: I — İşçi sınıfı partisi ile sendikal örgütlenmelerin mücadele alanlarını sınırlandırması. II — İşçi sınıfı partisi ile sendikalar arasına set çekip, işçi sınıfı partisini sendikalardan, sendikaları işçi sınıfı partisinden soyutlama çabasıdır diyebiliriz.

I — Sosyalizm mücadelesi işçi sınıfı partisi ile sendikaların mücadele biçim ve alanlarını sınırlamaz. Mevcut koşullara uygun düşen, bütün mücadele biçim ve yöntemlerinin uyğulanmasını zorunlu kılar.

İşçi sınıfının işveren sınıflara karşı mücadelesi, yalnız başına ne ekonomik ne politik ve ne de ideolojiktir. Bu üç mücadele biçimi bir bütün teşkil etmek üzere, ekonomik politik ve ideolojiktir. Politik ve ideolojik mücadele işçi sınıfının işveren sınıflara karşı siyasi iktidarını hedefleyen hareketler olup, işçi sınıfı partisi aracılığıyla yürtülür. Ekonomik mücadele ise, fabrika birimlerinde hiç bir fark gözetmeksizin —din, ırk, cins vs— yığınları kapitalist sömürüye karşı koyan hareketler olup, sendikalar aracılığıyla yürütülür. Görüyoruz ki, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal kurtuluş mücadelesinde bir bütün teşkil eden bu mücadele biçimleri; mücadele alanları, örgütlenme biçimleri ve hedefleri farklılığı zorunluğuyla, görünürde iki ayrı mücadele biçimi oluşturmaktadır. İşçi sınıfı partisi aracılığıyla yürütülen ideolojik ve politik mücadele. Sendikalar aracılığıyla yürütülen ekonomik mücadele.

İşte işçi sınıfı tarihi boyunca oportünistlerin çarptırmak istedikleri konulardan biriside, bu konu olmuştur. Oportünistler işçi sınıfının; politik ve ideolojik mücadeleden bağımsız ekonomik mücadele, ya da, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinden bağımsız yürütülen, kendi dar grup örgütlenmelerinin ideolojik ve politik mücadelesini anlamışlardır. Oysa Marksizme göre sorun hiçte böyle değildir. İşçi sınıfının ideolojik ve politik mücadelesini yürütüp, iktidar mücadelesini omuzlayan Marksist işçi sınıfı partisi, siyasi iktidar mücadelesi veriyorum diye kendisini işçi sınıfının ekonomik mücadelesinden soyutlamaz. Sınıf sendikacılığını uyğulayan sosyalist sendikal örğütlenmeler, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini yürütüyorum diye kendisini, işçi sınıfının ideolojik ve politik mücadelesinden uzak tutmaz. İşçi sınıfı partisi işçi sınıfının öncü gücü olarak, ideolojik ve politik mücadeleyle birlikte kapitalist sömürüye karşı verilen ekonomik mücadeleyi de yürütür. Parti işçi sınıfının öncü gücü olarak hem politik ve hem de ekonomik mücadelenin yönetici gücü olmak zorundadır. İşçi sınıfının yığınsal sınıf sendikacılığını uyğulayan sosyalist sendikal örğütlenmelerde, ekonomik mücadeleyle birlikte işçi sınıfının siyasi iktidar kavgasında yer almak zorundadır. Ayrıca işçi sınıfı partisi öncülüğünde yürütülen, siyasi iktidar kavgasına bütün güçleri ile katılmak zorundadırlar da. Ne var ki, esas mesele burada düğümlenmektedir. İşçi sınıfının «Kendiliğinden gelme hareketlerinin» oluşturduğu, «İlk erişilebilinir mücadele biçimi» olan sendikal örğütlenmeler, bunu gerçekleştirebilecek midir?

Eğer işçi sınıfının kendiliğinden gelme eylemleri sosyalist ideolojiye değil, burjuva ideolojisine boyun eğmeye götürecekse (ki bu kaçınılmaz). Kendiliğinden gelme hareketlerin oluşturduğu sendikal örğütlenmelerde, işçi sınıfını sosyalist ideolojiye değil, burjuva ideolojisine boyun eğmeye götürecektir. Bu sebebledir ki, sendikalar hiç bir zaman kendiliğinden sınıf sendikacılığı ve sosyalizm uğruna siyasi mücadele düzeyine erişemeyecektir. Sendikaların kendiliğinden oluşabildiği mücadele biçimi ancak, oluşumunun ön koşulu olan ekonomik mücadele ile sınırlı kalacaktır. Sendikaların sınıf sendikacılığı ve sosyalizm uğruna siyasi mücadele düzeyine erişmesi, ancak ve ancak, sosyalizmi eylem kılavuzu edinmiş sosyalistlerin uzun süreli bilinçli çabaları ile mümkün olacaktır. Bu çaba amacını gerçekleştirmediği sürece, sendikalar salt ekonomik mücadele ile sınırlı kalacaklardır. Bilinçli sosyalist çaba olmadan sendikalar, işçi sınıfının iktidar kavgasının yanında yer alamayacaklardır. Halbuki, «...bilimsel sosyalizmi benimsemiş, ve proleter partileriyle omuz omuza yürüyen sendikalar olmadıkça, proleter devrimin tam zafere ulaşması olanaksızdır.» (Dimitrof)

Ürün sosyalist dergisinin gözden kaçırmak istediği nokta, burada yatmaktadır. Ürün sosyalist dergisi «İşçi sınıfının iktidar savaşımını, işçi sınıfı partisi yürütür. Demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütlenmeleri, sömürüsüz toplum yolunun iktidardan geçtiğini bilirler.», «Genel demokratik ve politik savaşımda belirli görevi üstlenmişlerdir.» demektedir. Bu değerlendirmeye, sosyalizm ilkelerinden taviz vermeden, şu cevabı veririz:

Birinci olarak; İşçi sınıfının partisinin iktidar mücadelesi, onun, ekonomik mücadeledeki yönetici rolünü kaybettirmez. Bunun tam tersine, işçi sınıfının partisi yığınların en geniş ölçüde bulunduğu sendikaları yönlendiremediği sürece, iktidar mücadelesinde sağlam adımlarla yol alamaz.

İkinci olarak; Sendikalar içerisinde, işçi sınıfı partisinin uzun vadeli, kalıcı sosyalist çalışmaları olmadığı sürece sendikalar, sınıf sendikacılığı ve sosyalizm uğruna siyasi mücadele düzeyine erişemezler. Bu durumda sendikal örgütlenmelerin mücadele düzeyine erişemezler. Bu durumda sendikal örgütlenmelerin mücadele alanları daralıp, salt ekonomik mücadele ile sınırlı kalırlar.

Üçüncü olarak; İşçi sınıfı partisi üyelerinin sosyalist çalışmaları ile sınıf sendikacılığı ve sosyalizm uğruna siyasi mücadele düzeyine erişen sendikalar, hiçte belirli demokratik ve politik talpeler uğruna mücadele ile yetinmezler. İşçi sınıfı partisi önderliğinde yürütülen işçi sınıfının iktidar savaşında, bütün güçleri ile yer alırlar.

Sendikaların belirli demokratik ve politik görevleri kendi başlarına yürütülecekse, bu sosyalizm uğruna siyasi mücadele olmayacaktır. Ekonomik mücadele temeline dayalı siyasi talepleri gerçekleştirme mücadelesi olacaktır. Ama asla sosyalist bir mücadele olmayacaktır.

Ürün sosyalist dergisi bütün bu gerçekleri reddedip, sendikalarda işçi sınıfı partisi görevlerini sergilemeden, parti üyelerinin sendikalardaki faaliyetlerini irdelemeden, sosyalistlerin sendikalardaki çalışma taktiklerini göstermeden, sosyalistlerin mücadelesi olmadan sendikaların sosyalizm uğruna mücadele düzeyine erişeceğini hayal etmektedir. Böylece Ürün Sosyalist Dergisi sendikaların kendiliğinden sosyalizm uğruna mücadele düzeyine erişeceğini söyleyerek, özünde sendikaları oluşumlarının ön koşulu olan ekonomik mücadele ile sınırlamış olmaktadır. Bu en son durum, sendikaların mücadele alanlarını kısıtlarken, işçi sınıfı partisinin de sendikalardaki çalışması, ve sendikalar gibi yığınların en geniş olduğu yerlerde sendikalara önder rolünü inkâr ettiğinden, işçi sınıfı partisinin mücadele alanını da daraltmış olmaktadır. Ama hedef devrim değil, devrim kaçaklığı olursa, elbetteki bu derginin temsil ettiği siyasi örgütlenme, devrimin zorunlu ön koşullarından kaçacaktır. İşçi sınıfı kendiliğinden sınıf sendikacılığı düzeyine erişip, sömürüsüz toplum uğruna işçi sınıfı partisi ile aynı hedefi paylaşacaksa, bu hedef sömürüsüz toplum değil, sosyal-demokrasinin sınıf uzlaşmacı hayali toplumu olacaktır. Bunu savunan siyasi örgütlenme de, bu sınıf uzlaşmacı hayali toplumu uğruna mücadelesinin kuyruğuna takılacaktır. Eğer bugün ekonomik mücadele örgütü olan DİSK, işçi sınıfının sosyalizm uğruna mücadelesine seyirci kalıyorsa, bu DİSK üst yönetiminin oportünist tutumundan ileri gelmektedir.

II — Sosyalizm mücadelesi sendikaların işçi sınıfı partisiyle en sıkı belirliğini zorunlu kılar. İşveren sınıflara karşı bağımsız olan sendikalar, aynı bağımsızlığı işçi sınıfı partisine karşı gösteremezler.

Ürün Sosyalist Dergi, sendikalarla işçi sınıfı partisi ilişkisinde «ikisi de örgütsel olarak bağımsızdırlar. Sendikaların partinin yan örgütü olması kitle niteliğini zedeler. Sömürüsüz toplumda eylem birliği somut konularda pratik içinde gerçekleşir» demektedir. Burada Ürün Sosyalist Dergisi sendikaların örgütsel bağımsızlığından, sendikaların işçi sınıfı partisine karşı da bağımsız olmasını anlamaktadır. Bunu açık şekilde söylemekten çekiniyorsa da, «sendikaların partinin yan örgütü olması kitle niteliğini zedeler» demesini, ne kadar evirip çevirirsek çevirelim, bu başka bir anlama gelmez. Doğru, sendikalar örgütsel olarak bağımsızdırlar. İşçi sınıfı partisi ö.. gütlenmesini sendikal örgütlenme düzeyine indirgeyemeyeceğimiz için, bir işçi sınıfı partisinden çok daha geniş ve gevşek olan sendikal örgütlenmeler bağımsız olmak zorundadır. Ama bu bağımsızlık işveren sınıflara karşı mücadele ve örgütlenme biçimi üzerinde anlaşılmalıdır. Bunun dışında, sendikalar işçi sınıfı partisine karşı bağımsızlığını ilan edemezler. Sendikalar işçi sınıfı partisiyle en sıkı bağı oluşturmak zorundadır. Sendikaların işçi sınıfı partisine karşı bağımsızlığını, her defasında, sosyalistler değil, işveren sınıflar savunmuştur. İşverenler, işçi sınıfına daima, «sendikalar ekonomik mücadele örgütleridir. İşçi sınıfı partileri siyasi mücadele yürütür, bunun için siyasi mücadele sizler için değildir. Sizler ekonomik mücadele ile yetinin. Hiç bir zaman işçi sınıfı partisinin uydusu haline gelmeyin,» demişler ve bunu sendikalara kabul ettirmeye çalışmışlardır.

Sendikalarla parti ilişkisi konusunda burjuva, küçük-burjuva anlayışlarına ve hertürlü oportünizme karşı uzun bir ideolojik mücadele yürüten Bolşevik Partisinin karar tasarısı bu konuda şöyle söylemektedir: «Bugünkü durum Sosyal - Demokratların (Sosyalistlerin -y.n.) sendika hareketi içinde büyük çabalar göstermesini gerektirmektedir. Bu çalar Londra ve Stutgart kararları doğrultusunda olmalıdır. Yani sendikaların tarafsızlığı ve partizan olmaması gibi ilkeler reddedilmelidir. Bu ilkelerin tersine, Sosyal-Demokrat parti ile sendikalar arasında mümkün olan en yakın ve sağlam ilişkilerin kurulmasına çalışılmalıdır. Sendikaların Sosyal - Demokrat partizanlığı yalnızca Sosyal-Demokrat propaganda ve sendikalar içindeki örgütsel çalışma aracılığıyla sağlanmalıdır ve proletaryanın ekonomik mücadelesinin bütünlüğü bozulmamalıdır» (Proletary'in 20 Ekim 1907 tarihli 17. sayısında yayınlanmıştır).

Görüyoruz ki, Lenin'in önderliğindeki RSDİP, parti ve sendika ilişkisi konusunda, sendikaların işçi sınıfı partisine karşı bağımsızlığını değil, sendikaların işçi sınıfı partisiyle en sıkı bağı kurmasını gerektiğini; sendikaların işçi sınıfı partisi karşısındaki tarafsızlığının reddedilmesi ve son olarak da, işveren sınıfların büyük bir önemle üzerinde durduğu, sendikaların partizan olmaması gereğinin inkâr edilmesini bir zorunluluk olarak görmektedir.

İşçi sınıfı partisinin vazgeçilmez görevlernden birisi de, sendikalarla işçi sınıfı partisi arasında mümkün olan en sıkı bağı kurabilme mücadelesidir. Kısacası, sendikaların PARTİZANLAŞTIRILMA savaşıdır. Ancak, sendikaların partizanlaştırılması, sosyalistlerin sendikal örgütlenmeyle işçi sınıfı partisi örgütlenmesini içiçe geçirme yanılgısına düşürmemelidir. Bir çok oportünist, bir taraftan sendikaların partizanlaştırılmasına karşı çıkmışlar, diğer taraftan sendikalarla partiyi içiçe geçirip, bunu sendikaların partizanlaştırılması olarak değerlendirmişlerdir. Ürün Sosyalist Dergisi de, bir taraftan sendikaların bağımsızlığını savunarak, sendikaların partizanlaşmasına karşı çıkıyor, diğer taraftan «Yaşasın DİSK» naralarıyla sendika-parti örgütlenmelerini içiçe geçirip, yeri geldiğinde bunu sendikaların partizanlaşması olarak göstermeye çalışmaktadır.

(devamı 10. sayfada)

işçilerin ve Yoksul Köylülerin

Marksizm - Leninizm, bütün konularda olduğu gibi, demokratik devrim konusunda da, kalıpçılığın ve taklitçiliğin can düşmanıdır. Marksizm her türlü hazır reçeteyi ve şablonculuğu reddeder. Ve bunun yerine, her ülkenin tarihi, iktisadi ve sosyal durumunun bilimsel tahlilinden hareket ederek somut şartların gerektirdiği devrim görevlerine göre bir sonuca varır.

Sosyal - devrim tarihinin günümüze kadar gelişimi içersinde, dayandıkları sınıfsal güçler ve hedefleri bakımından birbirinden farklı niteliklere sahip demokratik devrimler ortaya çıkmıştır. Örneğin, feodalizme karşı burjuvazinin önderliğinde yürütülen ve burjuva toplum yapısının hakimiyetini amaçlayan burjuva - demokratik devrimler;ya da (Çin'de ve Vietnam'da olduğu gibi) emperyalizme ve feodalizme karşı proletaryanın öncülüğünde yürütülen milli ve demokratik halk devrimleri. Ne ki, farklı muhtevalara sahip bu demokratik devrimlerin hiç birisi evrensel birer reçete niteliği taşımamaktadır. Her ülkenin içersinde bulunduğu tarihi çağa ve özel ekonomik ve sosyal şatlarına göre, demokratik devrim terimi, birbirinden farklı muhtevalar içermektedir. Örneğin, feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu ülkelerde demokratik devrim ayrı, kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu ülkelerde demokratik devrim ise ayrı bir sınıfsal ve siyasi muhteva taşımaktadır.

Kuşkusuz, burjuva - demokratik devrimin tamamlandığı, bu yoldan kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu ve sermayenin, tarihi gelişim süreci içerisinde, mali sermaye (emperyalizm) aşamasına ulaştığı ülkelerde, gelecek için hala bir demokratik devrimden söz etmek artık mümkün değildir. Ama, burjuva demokratik devrimin tamamlanamadığı buna rağmen gerici burjuva diktatörlüğünün kurularak kapitalist üretim ilişkilerinin emperyalizmin güdümünde hakim kılındığı, emperyalizme bağımlı tekelleşmenin gelişmesine paralel olarak faşizmin de giderek uygulama alanına konulduğu geri kalmış kapitalist ülkelerde, gelecek için bir demokratik devrim hala gündemdedir. Ne ki, böylesi bir burjuva düzenine ve onun kaçınılmaz olarak varacağı faşizme karşı yürütülecek demokratik devrim mücadelesinin sınıfsal ve siyasi muhtevası, feodalizme ve onun hakimiyetini temsil eden feodal devlete karşı yürütülecek demokratik devrim mücadelesinin sınıfsal ve siyasi muhtevası ile özdeş olamayacağı gibi, bu iki tür demokratik devrim içersinde yer alacak güçler de özdeş olmayacaklardır ve olamazlar da.

Bugün ülkemizdeki sosyalist hareket içerisinde varlığını sürdüren bazı oportünist çervelerin (örneğin TİP'in) anlayışlarına göre, kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu ülkelerde, ve tabii ülkemizde de, önümüzdeki devrim aşaması sosyalist devrimdir, demokratik devrim değil(!) Böylesi görüşler, Marksizm- Leninizmin canlı ruhundan yoksun, soyut ve öznel isteklere dayanan görüşlerdir.

Türkiye'de, feodal üretim ilişkileri değil de, kapitalist üretim ilişkileri hakim olduğu halde, neden önümüzdeki devrim aşaması sosyalist devrim değil de, demokratik halk devrimi aşamasıdır?

Bu soruya en doğru cevabı Türkiye'nin tarihi, ekonomik ve sosyal yapısının değerlendirilmesi verir. Bu yüzden, Türkiye'nin bu yapısına kısaca bir göz atmamız gerekiyor.

Türkiye'de, Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte burjuva iktidarının egemenliğinin gerçekleştirilmesi, burjuva-demokratik devriminin tamamlanması yolundan olmamıştır Kısacası, siyasi ve iktisadi hakimiyeti ele geçiren burjuvazi, ne feodal üretim ilişkilerini devrimci yoldan tasfiye ederek toprak sorununun demokratik çözümünü sağlamış ne geniş halk yığınlarının demokratik haklarını gerçekleştirerek burjuva-demokrasisini uygulamaya koymuş, ve ne de ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanıyarak ezilen ulusların demokratik gelişmesine fırsat vermiştir. Bunun tersine, feodalizmle ittifak içersinde veçoğunlukla iktisat-dışı cebir yöntemlerine dayanarak, gerici burjuva diktatörlüğünü pekiştirmiş, emperyalizmle işbirliğini geliştirerek bu yoldan kapitalist üretim ilişkilerinin gelişip hakim olmasını sağlamış ve bunun sonucunda emperyalizme dayalı işbirlikçi tekelciliği gerçekleştirmiştir. Burjuvazi, gelişiminin bu süreci içinde, demokratik devrimin görevlerini yerine getirmek ve tamamlamak bir yana, tersine gerici burjuva diktatörlüğünü pekiştirmiş ve işbirlikçi tekelci sermayenin gelişimi ne bağlı olarak, burjuva devlet cihazının önemli bir kesimini faşistleştirerek, gerici burjuva diktatörlüğünün yerine faşizmi uygulama alanına koymuştur.

Bu tarihi gelişim genel olarak şu sonuçlara yol açmıştır:

Herşeyden önce, bir yandan emperyalizme bağımlı olarak kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesi hem nitelik ve hem de nicelik bakımından güçlü bir işçi sınıfı yaratırken, diğer yandan burjuvazinin Cumhuriyetin kuruluşundan buyana burjuva - demokratik görevlerini yerine getirmeyişi, tersine önce gerici burjuva diktatörlüğünün ve sonra da faşizmin baskı ve terör yöntemlerini uygulama alanına koyuşu, geniş halk yığınlarının demokrasi özlemini derinleştirmiş ve demokrasi ve siyasi özgürlükler uğruna mücadele eden güçlerin sayısını doğal olarak arttırmıştır. Aynı şekilde, burjuvazi ülkemizdeki milli meseleyi demokratik yoldan çözüme kavuşturmadığı ve tersine Kürt ulusu üzerindeki ilhak politikasını derinleştirip şoven baskıları arttırdığı için, Kürt halkının ulusal ve demokratik hakları uğruna mücadele de gelişmektedir.

İkinci olarak, tarımda kapitalizmin gelişmesi feodal ilişkilerin devrimci yoldan tasfiyesiyle değil, fakat evrimci yoldan gerçekleştirildiği için, bugüne kadar tarımda demokratik reformların uygulanması söz konusu olmamış ve feodal kalıntılar iktisadi ve sosyal yapıda varlıklarını sürdürmüş ve hala sürdürmektedirler. Tarım alanında kapitalizm, büyük toprak sahipliğine burjuva -demokratik yoldan son verilmesi, toprakların köylüler arasında dağıtılıp pay edilmesi ve sonrada gelişen kapitalist meta üretimi içerisinde küçük ölçekli toprak sahibi köylü yığınlarının topraklarını tarım burjuvaları lehine kaybederek proleterleşmesi yolunda gelişmemiştir (Şüphesiz, bu da olmuştur, ama genellikle değil). Bunun yerine kapitalizmin gelişimi, daha önce feodal ve yarı - feodal ilişkiler içersinde üretim yapan büyük toprak sahibi ağaların, kapitalist meta üretimine yönelmesi ve bu topraklara kapitalist üretim araç ve gereçlerinin girmesiyle birlikte, o zamana kadar bu topraklar üzerinde yarıcı ya da yarı - self durumunda çalışan köylü yığınlarının, hiç bir zaman toprağa kavuşmadan, topraktan koparılarak işçiler ya da işsizler ordusuna katılması şeklinde bir seyir izlemiştir. Bu çarpık gelişimin bir sonucu olarak, tarımda gerici, büyük toprak sahipliği düzeninin ve buna bağlı olarak her türlü gerici sömürü ve baskı yöntemlerinin devam etmesi, milyonlarca emekçi köylü yığınlarını bu gerici toprak düzenine karşı ve demokrasi uğruna mücadele eden güçler durumuna getirmiştir. Pek tabii ki, bu sosyal güçlerin büyük çoğunluğunun (özellikle küçük meta üreticisi durumundaki köylülerin) uğruna mücadele ettikleri talepler, sosyalist talepler değil, demokratik taleplerdir.

Türkiye'nin bu kısa ekonomik ve politik gelişim tablosundan çıkardığımız sonucu bir tek cümlede belirtecek olursak: bütün bu gelişimler, bir yandan emperyalizmin, işbirlikçi tekelci sermayenin, feodal kalıntıların ve her türlü gericiliğin baskı ve sömürü düzenini derinleştirir ve bu düzenin temsilcisi olarak faşizm olgusunu doğururken, öte yandan da sosyalizm uğruna mücadelesini geliştiren ve önemli bir nicel ve nitel güce sahip bir işçi sınıfı ve demokrasi uğruna mücadelede proletaryanın yanında yer alacak geniş ve güçlü bir emekçi yığın hareketi ve demokrasi uğruna güçlü bir mücadele potansiyeli yaratmıştır.

Bugünkü durumda, demokratik devrimin gerçekleştirilmesi uğruna mücadele edilecek en önemli ve temel karşı - devrim gücü: emperyalizm, işbirlikçi tekelci sermaye ve bütün gericiliği temsil eden ve koruyan, faşizmdir. Daha doğru bir deyimle ifade edecek olursak, mevcut durumda, işçi sınıfının öncülüğünde bütün demokratik güçlerle yürütülen mücadelenin ilk hedefi faşizmin yok edilmesidir. Faşizm bazen geri çekilebilir, bazen kendi iç çelişkilerinden dolayı ya da güçlü ve baskın kitle hareketi karşısında zayıflayabilir; bazan örtülü, parlamenter faşizm ve bazen de açık, militarist faşizm şeklinde gelebilir. Fakat bu durum faşizme karşı mücadelenin devamı bakımından bir şey değiştirmez. Esas önemli olan, faşizmin maddi temelini teşkil eden emperyalizm, işbirlikçi tekelcilik ve tüm gericiliğin devlet kurumları üzerinde kurmuş oldukları faşistleştirme ağını parçalamak ve faşizmin maddi temelini ortadan kaldırmaktır. Yani, ülkemizin içinde bulunduğu şartlarda, faşizmin maddi temeli yok edilinceye ve bütün emekçi yığınlar için tastamam ve tutarlı bir demokrasi gerçekleştirilinceye kadar, demokratik devrim mücadelesinin yürütülmesi birinci planda yer alacaktır.

Demokratik devrim güçlerinin temelini teşkil eden, öncü güç proletarya tabii ki sa-

Demokratik iktidarı Üzerine

dece demokrasi uğruna bir mücadele yürütmez; onun esas mücadelesi sosyalizm uğrunadır. Ne ki, işçi sınıfı sosyalizm uğruna mücadelesini başarıya kavuşturabilmek için, demokrasiyi tastamam gerçekleştirmesi gerekir. Bunun için de, proletaryanın, genel olarak demokrasi ve siyasi özgürlük uğruna mücadele veren bütün sosyal güçlerle birlikte hareket etmesi ve onlara öncülük etmesi gerekir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, sosyalizm uğruna mücadelesinin bütün alanlarında, işçi sınıfının karşısına dikilecek en önemli karşı-devrim gücü faşizmdir. Bu nedenle, proletarya faşizme karşı mücadeleyi birinci planda yürütmek ve bu mücadelede bütün anti-faşist, demokratik güçleri yanına kazanmak zorundadır. Kuşkusuz, işçi sınıfının bu demokratik güçleri yanına alabilmesi, faşizme karşı olan bu sınıf ve tabakaların (en başta, küçük-burjuvazinin) demokratik taleplerinin savunulmasını gerektirir ki, bu da doğrudan doğruya sosyalist devrimin değil, fakat demokratik halk devriminin bir sorunudur.

Kısaca belirtmiş olduğumuz bu temel nedenlerden dolayı, proletaryanın sosyal-devrim mücadelesinin önündeki aşama, TİP ve buna benzer oportünist görüş sahiplerinin savundukları gibi, sosyalist devrim değil, demokratik halk devrimidir.

Fakat önümüzdeki aşamanın ne olduğunu ifade etmek için sadece bir «demokratik devrim» terimi ile yetinmek meseleyi tümüyle çözümlemez. Çünkü, diğer bazı terimlerde olduğu gibi, «demokratik devrim» terimi de kötüye kullanılmaya müsait bir terimdir; yazının başında belirttiğimiz gibi, her tarihi çağa ve her ülkenin somut şartlarına göre «demokratik devrim» terimi birbirinden farklı bir sınıfsal ve siyasi muhteva taşır. Bunun için, bu terimin kendisi değil, fakat taşıdığı muhteva önemlidir. O halde, kısa da olsa, savunduğumuz «demokratik devrim» teriminin muhtevasını açıklamamız gerekir.

Yukarıda ele aldığımız meselede, TİP oportünistleri ve benzerleri, işçi sınıfının sosyalist devrim mücadelesinin önünde aşılması gereken bir dizi demokratik devrim görevleri varken, skolastik bir mantıkla bütün bunların üzerinden atlayarak, sosyalist devrimi savunmakla nasıl oportünizmin batağına saplanıyorlarsa; Türkiye'de emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin damgasını vurduğu burjuva düzenine ve faşizme karşı mücadele temeline dayanan demokratik devrimi, bir burjuva demokratik devrim (yani, «milli burjuvazi»nin de yer aldığı bir devrim) olarak nitelendirenlerde aynı şekilde oportünizmin batağına batmaktadırlar.

Bu oportünist guruba dahil olan Maocu sosyal-şovenler bu devrim anlayışlarını «milli demokratik devrim», ya da «ulusal demokratik halk devrimi» terimleriyle ifade ederler. Gene aynı gruba dahil olan, Ürün Sosyalist Dergi ve İGD çevresi ise aynı devrim anlayışını «ulusal demokratik devrim» şeklinde, Mihri belli ve çevresi ise aynı tezi «milli demokratik devrim» terimi ile (son zamanlarda bunun başına bir de «sosyalizm yolunda» eklediler) ifade ederler. Aslında birbirinden farklı terimlerle ifade edilse de, bu her üç «demokratik devrim tezi de aynı muhtevaya sahiptir.

Esas olarak her üç tez de, önümüzdeki devrim aşamasının «demokratik devrim» olduğunu kabullenmekte, fakat demokratik devrim saflarında burjuvazinin «milli» kesiminin de yer alacağını ve işçi sınıfının demokratik devrim mücadelesini bu «milli» burjuva sınıfı ile ittifak içersinde yürüteceğini savunmaktadırlar. Kısacası, hepsi de, Türkiye'de demokratik devrim saflarında yer alıp proletarya ile birlikte yürüyebilecek bir «iyi» burjuvazinin var olduğunu iddia ederler (Lenin, menşeviklerin Rus Devriminde proletarya ile birlikte yürüyebileceklerini iddia ettikleri liberal burjuvaziyi, «iyi burjuvazi» olarak isimlendirir). Bu tez, ülkemizin iktisadi ve sosyal yapısına tamamiyle ters, soyut ve ayakları havada bir tezdir.

Bu tezin oportünist ve burjuv akuyrukçu tabiatını ortaya çıkarabilmek için en başta şu soruları sormak gereklidir: Türkiye, feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu «yarı - feodal ve yarı - sömürge» bir ülkemidir, yoksa emperyalizmin yeni - sömürgecilik politikasının boyunduruğu altında çarpık kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelciliğin güdümünde sermaye düzeninin köklü bir şekilde yerleştiği bir ülkemidir? Türkiye işçi sınıfının uğruna mücadele verdiği demokratik devrim, sadece feodalizme ve emperyalizme mi karşı bir devrimdir, yoksa emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, onların sermaye düzenine, tüm gericiliğe ve faşizme karşı mı bir devrimdir?

Maocu volantrist ideoloji sülalesinin büyük bir kesimi, bu sorular karşısında, kendilerini Türkiye'nin somut şartlarına değil de, Türkiye'yi kendi öznel isteklerine uydurabilmek için, ülkemizin «yarı-feodal ve yarı-sömürge» bir ülke olduğunu söyliyerek, tezlerini doğrulamaya çalışırlar. Ürün-İGD çevresi ve Mihri Belli çevresi ise, Türkiye'nin emperyalizmin güdümünde kapitalist üretim ilişkilerinin geliştiğini ve hakim olduğunu söyler, ama sonra da ülkemizde bir «iyi» burjuva sınıfının bulunduğunu iddia eder ve bu burjuvazinin ülkemizde mevcut burjuva düzenine karşı yürütülen demokratik devrim mücadelesinde proletarya ile güç-birliği yapabileceğinden bahsederler.

Burada, Maocu sosyal-şovenlerin, Türkiye'nin yarı-feodal ve yarı-sömürge bir ülke olduğu hakkındaki saçma tezleri üzerinde durmaya ve bu konuda polemiğe girmeye gerek görmüyoruz. Bu gruba dahil olan diger burjuva kuyrukçularına gelince:

Herşeyden önce, Türkiye'de uluslararası finans-kapitalin güdümünde kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğunu kabul edip, daha sonra da bir burjuva sınıfını (milli burjuvaziyi) demokratik devrimde işçi sınıfının müttefiki olarak göstermek, Marksist ekonomi-politiğe tamamen ters, temelsiz bir savdır. Çünkü, emperyalist yeni-sömürgecilik politikasının hakimiyeti altında olan ve kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu bir ülkede, emperyalizmden ve işbirlikçi tekelci sermayeden bağımsız, «milli» (yani, anti-emperyalist) bir sermaye sınıfının sınıfsal olarak varlığını koruyabileceğinden ve emperyalizme karşı olduğu halde, o cılız sermayesi ile uluslararası mali sermayenin rekabeti ve her türlü baskısı karşısında kendisini yok olmaktan ve teslimiyetten kurtarabileceğinden bahsetmek, ya emperyalizm konusundaki kara cahillikten, ya da emperyalizmi iyi göstermek gibi bir sosyal-şarlatanlıktan ileri gelir. Böylesi bir tez, emperyalizmin genel karakterine aykırıdır. Emperyalizm, girmiş olduğu her ülkede, bütün rekabete son verir ve kendi tekelci karakterini hakim kılar; kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimiyle birlikte o ülke pazarlarında hareket eden bütün sermayeyi kendine bağımlı kılar. Sermaye ihracı temeline dayanan yeni-sömürgecilik politikasıyla, emperyalizm, kendisine karşı mücadele eden bir sermayeyi «milli burjuvaziyi değil yaşatmak, onun doğmasına bile müsade etmez, doğar doğmaz ya yok eder, ya da kendi kontrolü altına alır.

İşte, emperyalizmin güdümünde ve kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu bir ülkede, emperyalizmden bağımsız ve hatta emperyalizme karşı bir sermaye sınıfından bahsetmek, ne kadar maddi temelden yoksun, havada bir iddia ise, işçi sınıfı ile «iyi» burjuvazi ittifakından bir demokratik devrim tezi de, o kadar maddi temelden yoksun bir küçük-burjuva hayalidir. Bir burjuva demokratik devrimi, feodal üretim ilişkilerinin hakimiyetine ve feodalizmin iktidar hakimiyetine karşı mücadelede savunmak, anlaşılır bir şeydir. Fakat burjuvazinin iktidar hakimiyetine ve sermaye düzenine karşı bir burjuva- demokratik devrim tezinin, hem de proletarya adına savunulması, işçi sınıfını aldatıp onu burjuvazinin kuyruğuna takma gayretinden başka bir anlam ifade etmez.

Devrim, herşeyden önce bir iktidar sorunudur. Yani bir önceki iktidarın devrilip, devlet cihazının parçalanıp, bu cihaz yerine yeni bir üretim ilişkisini temsil edebilecek bir mekanizmanın konulmasıdır. Bir burjuva devlet mekanizmasının, burjuvazinin «iyi» (milli) bir kesimiyle kurulacak olan bir ittifak vasıtasıyla kaldırılıp, onun yerine proletarya ve tüm ezilenlerin temsilciliğini yapacak bir devlet mekanizmasının kurulabileceğini ve bu mücadele içersinde bu sınıfların birbiriyle bağdaşabileceklerini iddia etmek, bilimsellikle alakası olmayan bir aldatmacadır. Oportünizmin en belirgin karakteri, her zaman burjuvaziyle uzlaşmanın bir yolunu bulmak, hiç olmassa onun bir kesimini (milli burjuvaziyi) proletaryaya iyi göstererek, proletaryayı burjuvazinin kuyruğuna takmaktır. Oportünizm, bu karakterinden dolayıdır ki, burjuvazisiz bir demokratik devrimin olamayacağını, bunun için de işçi sınıfını burjuvazinin «iyi» olan kesimiyle ittifaka girmesi gerektiğini, bu burjuvaziyi gücendirmemek lazım geldiğini, durup duraksamadan savunmaktadır.

Ülkemizin tarihi, iktisadi ve sosyal yapısı, sosyalist devrim tezine ne kadar yabancıysa, burjuva-demokratik devrim (burjuvazinin bir kesiminin de yer alacağı bir demokratik devrim) tezine de o kadar yabancıdır.

(Devamı 10. Sayfada)

"Sovyet Sosyal-Emperyalizmi" (!) Tezi Sosyal Şovenlerin Savunduğu Bir Tezdir-5

Geçen yazımızda görüldüğü gibi, sosyal-şovenler, SSCB'nde «kapitalizmin restorasyonu»nun, yani geriye dönüşün mümkün olduğunu ispatlayabilmek için Marks ve Lenin'den atıflar alıp, onların öğretisini kendi volantrist (iradeci) ideolojilerine uygun olarak tahrif ediyorlardı. Bu burjuva uşaklarının, aynı amaçla Lenin'den aldıkları diğer bir atıf da şudur:

«Kapitalizmden komünizme geçiş, bir tarihi dönemin tümünü kapsar. Bu dönem sona erinceye dek, sömürücüler eskiyi getirme umudunu terketmezler ve bu umut eskiyi getirme çabalarına dönüşür.» (Özgürlük İçin Direniş, No. 5)

İlk önce, bu efendilerin, Lenin'in bir yazısının ortasından cımbızla çekip çıkardıkları bu alıntıyı nasıl kendi taraflarına yontmaya çalıştıklarını görebilmek ve Lenin'in bu sözleri ne amaçla ve hangi şartlar altında söylediğini anlayabilmek için, bu atıfın alındığı Lenin'in yazısından uzunca bir bölümü buraya almamız gerekiyor:

«Sömürenle sömürülen eşit olamaz.

«Bu gerçek Kautsky'ye ne kadar çirkin görünürse görünsün, sosyalizm hiç bir zaman sömürenle sömürülenin eşitliğini kabul edemez.

«Başka bir gerçek: bir sınıfın öteki sınıfı sömürmesinin bütün olasılıkları yok edilinceye dek, gerçek eşitlik olamaz.

«Sömürücüler, ortada başarılı bir ayaklanma, ya da bir baş kaldırma halinde bir çırpıda yenilgiye uğratılabilirler. Ama çok seyrek ve özel haller dışında, sömürücüler bir çırpıda yok edilemez. Büyük bir ülkenin toprak sahiplerine ve kapitalistlerine bir çırpıda el komanın olanağı yoktur. Ayrıca yasal ve politik bir eylem olarak, yalnız el koma da uzun vadede konuya çözüm getirmez; çünkü toprak sahiplerini ve kapitalistleri gerçekten güçsüz düşürmek, fabrikaların ve çiftliklerin yönetimini tamamen değiştirmek, bunların başına işçileri gerçekten getirmek gereklidir. Eğitim, zengin bir yaşamın koşulları ve alışkanlıklar sayesinde bir çok kuşağı rahata kavuşmuş sömürücülerle, en ileri ve en demokratik cumhuriyetlerde bile, çoğunluğu ezilmiş, geri kalmış, ihmal edilmiş, yılmış ve parçalanmış olan sömürülenler arasında eşitlik olamaz. Sömürücüler, bir devrimden sonra da uzun zaman, mutlaka bir çok pratik üstünlüklere sahip olma durumlarını sürdüreceklerdir. Paraları olacaktır (çünkü parayı birden ortadan kaldırmanın olanağı yoktur); çoğu zaman, bazı taşınabilir malları bol sayıda bulunacaktır. Çeşitli ilişkileri örgütleme ve yönetme alışkanlıkları olacaktır. Onlar bütün yönetim sırlarını (görenekleri, yöntemleri, araçları ve olanakları) bilecektir. Eğitimde üstünlük onlarda olacaktır. Yüksek teknik personel (burjuvazi gibi yaşayan ve düşünenler) ile sıkı ilişkiler, savaş sanatının en büyük deneyimi (bu nokta çok önemlidir) vb. vb., hep onlarda bulunacaktır...

«...Bu durum karşısında, tam anlamıyla derin ve ciddi bir devrimde, sonucu çoğunluk ile azınlık arasındaki ilişkinin belirleyeceğini sanmak aptallığın zirvesi, bayağı bir liberalin en ahmakça ön yargısı, insanları, yerleşmiş bir tarihi gerçekten uzaklaştırarak aldatma çabasıdır. Bu tarihi gerçek, her derin devrimde, sömürülenler üstünde yıllardır önemli pratik üstünlükler elde eden sömürücülerin uzun, inatçı, umutsuz direnişinin kural olduğunu gösterir. Ahmak Kautsky'nin duygusal hayalleri dışında, sömürücüler, son umutsuz savaşta, ya da bir dizi savaşta üstünlüklerini kullanmaya girişmeksizin sömürülen çoğunluğun kararına hiç bir zaman kendilerini teslim etmeyeceklerdir.

«Kapitalizmden komünizme geçiş, bir tarihi dönemin tümünü kapsar. Bu dönem sona erinceye dek, sömürücüler eskiyi getirme umudunu terketmezler ve bu umut eskiyi getirme çabalarına dönüşür. İlk ciddi yenilgilerinden sonra, yenilişi hiç düşünmemiş olan, bunun olacağına hiç inanmamış, bunu aklından geçirmemiş olan yenik sömürücüler, on kat artan bir güçle, yüz kat büyük bir hırs ve kinle tatlı ve rahat bir yaşam süren, şimdi de «aşağılık bir sürü» tarafından mahvolmaya ve yoksulluğa (ya da «bayağı» bir işe) mahkum edilen aileleri adına yitirdikleri «cenneti» yeniden kurmak için savaşa atılırlar.» (V.İ. Lenin, Proleterya devrimi ve dönek Kautsky s. 105, 106)

Açıkça görüldüğü gibi Lenin, bu sözleri proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizmin kuruluşu aşamasında, proletaryanın diktatörlüğe ihtiyacı olmadığını ve çoğunluğu sağlama yolundan, yani sadece demokrasi yolundan zafere ulaşabileceğini iddia eden dönek Kautsky'ye karşı söylemişti. Maocu burjuva uşakları ise bu sözleri, sosyalist toplum kurulduktan sonra bile «kapitalizmin restorasyonu»nun, «geriye dönüşün» olabilirliğin iiddia eden volantrist tezlerini ispatlamak için almaktadırlar.

Birincisi, Lenin, bu sözleri, burjuvazinin «ilk yenilgisinden» sonra daha henüz ortadan kalkmamış, çeşitli iktisadi ve sosyal üstünlükleri hâlâ elinde tutan, hâlâ eğitim ve örgütlenme gelenek ve alışkanlıklarına ve büyük savaş tecrübesine sahip kadroları bulunan bir burjuvaziye karşı mücadele açısından söylemektedir. Ve Lenin, bu burjuvazi tümüyle ortadan kaldırılana kadar, proletaryanın burjuvazi üstündeki sınıf diktatoryasının en kesin şart olduğunu vurgulamaktadır. İkincisi, Lenin, yukarıda belirtilen iktisadi ve sosyal olanaklara sahip olduğu müddetçe, burjuvazinin proletarya iktidarını devirip, kendi düzenini yeniden kurma umutlarını kaybetmeyeceğini, bu girişimler (Lenin'in deyimiyle) «umutsuz» olsa bile eski düzeni geri getirmek için mutlaka savaşa atılacağını belirtmektedir.

Üçüncüsü Lenin, «kapitalizmden komünizme geçiş» dönemi diyerek, komünizme geçişin ilk aşamasını teşkil eden sosyalist toplumun kuruluş dönemini vurgulamaktadır. Çünkü ancak bu dönemde burjuvazi, sınıf olarak, belli bir müddet daha varlığını sürdürür ve eskiden kalma ekonomik ve sosyal üstünlüklerini, örgütlenme ve savaş tecrübelerini gittikçe azalan bir biçimde elinde tutar. Sosyalist toplumun kuruluşunun zaferinden, komünist toplumun doğuşuna kadar olan uzun dönemde, yani komünizme geçişin ikinci aşamasında ise böyle bir şey söz konusu değildir. Bu ikinci dönemde, sosyalist toplum için, burjuvazi, dünya üzerinde emperyalizmin varlığından dolayı, ancak bir dış tehlike olarak varlığını sürdürür. Bu nedenledir ki, Lenin, «kapitalizmden komünizme geçiş» deyimini, bu burjuva uşaklarının istismar ettiği şekilde, komünist topluma geçişin ikinci aşamasını belirtmek için değil, fakat ilk aşaması olan sosyalist toplumun kuruluş dönemini belirtmek için kullanmıştır.

Lenin'in bu tarihi sözlerinin doğruluğu, Lenin ve Stalin'in önderliğinde Sovyet proletaryası tarafından zafere ulaştırılan sosyalizmin kuruluş mücadelesi boyunca zaten ispatlanmıştır. Ekim Devrimi ile iktidarı ele geçiren proletarya, eski düzenini geri getirmek ve varlığını sürdürme «umudu» ile savaşa girişen burjuvaziye (Denikin'lerin, Kolçak'ların yolaçtığı iç savaşlar, uluslararası emperyalistlerin askeri müdahaleleri, Hitler faşizminin saldırısı vb.) karşı uzun ve amansız bir sınıf kavgası vermiş, sosyalizmin kuruluşu adım adım gerçekleştikçe burjuvazinin bu eskiden kalma imtiyazlarını gelenek ve tecrübelerini zor yoluyla elinden koparmış, yoksul yığınları bu mücadele içerisinde her yönden eğiterek yepyeni bir sosyalist insan yaratmış ve kapitalist özel mülkiyeti tümüyle yok ederek burjuvaziyi tarihe gömmüştür. İşte bütün bunlardan sonra da, Stalin, bu uzun ve şanlı mücadelenin zafere ulaştığını, artık burjuvazinin bütün «umut«larının suya düştüğünü şöyle belirtmiştir:

«SSCB'ne kapitalizmi,» özel mülkiyetin kutsal prensibini» geri getirme düşüne kapılmış bütün ülkelerin kapitalistlerinin son umudu da yıkılmakta ve yok olmaktadır. Kapitalizmin gelişmesi için gerekli madde olarak gördükleri köylüler, çok övülen 'özel mülkiyet' bayrağını kitleler halinde terkediyor, kollektivizm yolunu, sosyalizm yolunu seçiyorlar. Kapitalizmi geri getirmek için son umut da yıkılmaktadır.» (SBKP (B) Tarihi, s. 359).

Sosyalizmin kuruluşu yolunda bütün burjuva umut ve çabalarına karşı böylesi bir mücadeleden geçmiş ve zafere ulaşmış bir proletaryaya Lenin'in bu sözlerini yeniden hatırlatmak, siyasi simsarlıktan, maval okumaktan başka bir şey değildir. Hele bir de Sovyet proletaryasının, proletarya diktatörlüğü ve sınıf mücadelesi meselesinde gevşeklik gösterdiği, bu yüzden de «bir avuç burjuva»nın iktidarı ele geçirmesine ve sosyalizmi kapitalizme geri döndürmesine engel olmadığını söylemek, Sovyet proletaryasını da kendisi gibi zannetmektir; bu en büyük hakarettir.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE SOSYALİZMIN KESİN ZAFERİ GERÇEKLEŞMİŞTİR

Sosyal-şovenler, «Sovyet Sosyal - emperyalizmi» tezlerini ispatlayabilmek için, bir taraftan «sosyalizmden kapitalizme geri dönüş imkanı» üzerine binbir türlü cambazlıklar yaparken, diğer taraftan da, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin gerçekleşmediğine dair lafları ağızlarında geveleyip dururlar. Stalin döneminde (hiç olmazsa bu dönemde!) sosyalist toplumun oluşamadığını açık açık söyleyemezlerse de, kaçamak laflarla bunu ima etmeye çalışıyorlar. Çünkü, böyle bir oyuna başvurmazlarsa, teorik olarak «kapitalizmin restorasyonu» iddiasını ispatlamak pek zahmetlidir! Bu açıdan, hem kendilerini «Stalinci» göstermeye çalışırlar, hem de Stalin'in SSCB'nde sosyalist toplumun gerçekleştiğine ve zafere ulaştığına dair ne kadar sözü varsa, hepsine de pek içerlerler ve bunları hatalı bulurlar.

«Kısaca söyleyecek olursak, bu geriye dönüş bir avuç burjuva unsurun parti ve devlet yönetimini ele geçirmesinin bir sonucuydu. Ama elbette bir avuç burjuvanın SBKP'nin ve devletin yönetimini ele geçirmesinin tarihi kökleri vardır. Sovyetler Birliği, proletarya diktatörlüğünü kuran ve sosyalizmi inşa göreviyle karşı karşıya kalan ilk ülke olduğu için bu konuda tamamen tecrübesizdi. Sosyalizmin kuruluş sürecinde hatalar yapıldı.» (Oz. İç. Direniş, No. 5)

Bu bayların buldukları (!) «hata»ları ciddiye almadığımız için teker teker ele almayacağız. Ama, burjuva uşaklarının Stalin'i en çok eleştirdikleri «kolhoz» meselesi üzerinde kısaca durup, esas olarak, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin gerçekleşmesi üzerine Lenin ve Stalin'in görüşlerini aktaracağız. Her şeyden önce, sosyalizmin tanımıyla ilgili, Lenin'in şu öğretisine bakalım :

«İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu —bir bütün olarak kapitalist gelişimin hazırladığı— bir sosyal-devrimi gerekli kılar; yani, üretim araçlarında özel mülkiyetin ortadan kaldırılması; bunların ortak mülkiyete dönüştürülmesi; kapitalist meta üretiminin, bütün fertlerinin her türlü müreffeh, bağımsız gelişmesini sağlamak amacındaki tüm toplum tarafından gerçekleştirilecek, maddi üretimin sosyalist örgütlenmesi ile değiştirilmesi.» (Lenin, 1902 RSDİP Program Taslağı)

Sosyalizmin bu temel hedefleri doğrultusunda yürüyen Sovyet proletaryası, Ekim Devrimini takibeden kısa bir dönem içinde, bütün kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin mallarına, bankalara, dış ticarete, büyük ulaşım araçlarına vs. el koydu ve bütün bunları Sovyet devletinin sahipliğine devretti. Böylece, kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin ortadan kaldırılması ve sanayi, bankacılık ve dış ticaretin sosyalist örgütlenmesi nisbeten kolay gerçekleştirildi; ama sosyalizmin temel hedefi olan bütün üretim araçlarının halkın ortak mülkiyetine geçirilmesi ve sınıfların ortadan kaldırılması yolunda, Sovyet proletaryasının önünde daha önemli bir görev duruyordu. Bu da küçük mülk sahiplerinin, özellikle köylülerin, özel mülkiyet ve özel küçük üretimlerinin ortak mülkiyet ve kollektif üretim ile değiştirilmesiydi.

«Sosyalizm, sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Sınıfları kaldırabilmek için, ilk önce büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin üstesinden gelmek gerekir. Meselenin bu yanını biz çözüme bağladık. Ama bu, meselenin sadece bir kısmıdır. En zor olan kısmı değildir. Sınıfları ortadan kaldırabilmek için, ikincisi, işçi ile köylü arasındaki farkı kaldırmak, herkesi emekçi yapmak gerekir. Bu bir hamlede yapılamaz; bu, son derece çetin bir görevdir. Ve, zorunlu olarak uzun vadede başarılabilen bir görevdir. Bu mesele bir sınıfın devrilmesiyle çözüme bağlanamaz. Bu mesele ancak bütün sosyal ekonomiyi yeniden örgütlendirerek ancak bireysel, tecrit edilmiş küçük meta ekonomisinden kollektif ekonomiye geçilerek çözüme bağlanabilir.» (Lenin, İşçi-Köylü İttifakı, s. 115)

Küçük üreticilerin sosyalizme kazanılabilmesi, köylülerin sosyalist ekonominin gerektirdiği büyük çapta üretime kazanılması yolunu da Lenin şöyle gösteriyordu:

«Köylüler arasındaki bu çalışmanın ise, ekonomik amacı, kooperatifçiliktir. Eğer köylülerin hepsini kooperatiflerde toplayabilseydik, iki ayağımız birden sosyalist toprağa basmış olacaktı.» (a.g.e., s. 261)

«Uygar kooparatifler düzeni ise, üretim araçları toplumun mülkiyetinde bulunduğu ve proletarya sınıf olarak burjuvazinin üstesinden geldiği durumda, sosyalist düzendir» (a.g.e. sf. 257)

Lenin, milyonlarca bağımsız küçük üreticinin, büyük çapta üretime dayanan sosyalist ekonomiye geçişlerinin ve kooperatiflerde toplanmalarının ise bir anda mümkün olmadığını gösteriyordu. Çünkü herşeyden önce, böyle bir geçiş için gereken teknik ve eğitim temelleri tarımda henüz mevcut değildi. Üstelik, köylü yığınları henüz küçük meta üretimi içerisindeydiler ve kırlarda pazar için üretim çok geriydi.

Bu nedenle, ilk aşamada, milyonlarca küçük üreticinin sosyalist üretime geçebilmelerinin maddi şartlarını yaratmak yolunda, Sovyet iktidarı, Yeni İktisadi Politikayı (NEP) kabul etti. Bu politikaya göre, Sovyet proletaryasının denetimi köylülerin pazar için üretimleri geliştirilecek ve «elektrifikasyon» siarı altında ülkenin bütün köşelerinin elektriğe ve her türlü tarım makinalarına kavuşması sağlanacaktı. Sovyet işçi sınıfı Lenin'in önderliğinde, NEP sayesinde sosyalist toplumu yaratma yolunda başarıyla ve hızlı adımlarla yürüdü.

«Bugün sosyalizm, artık uzak bir geleceğin sorunu, ya da herhangi bir soyut örnek ya da herhangi bir kutsal tasarı sorunu değildir. Kutsal tasarılar bakımından eski ve çok bayağı bir görüşe (!) saplandık: sosyalizmi günlük hayata soktuk ve burada yönümüzü belirlememiz gerekiyor. İşte günümüzün görevi budur, işte çağımızın görevi budur. Bu görev ne kadar yeni olsa da ve bize daha önceki görevlerimizle karşılaştırıldığında ne kadar güç olsa da, ve bize bir yığın güçlükler çıkarabilse de, hep birlikte, yarın değilse de, bu görevi ne pahasına olursa olsun başaracağımıza ve NEP Rusya'sından sosyalist Rusya'nın doğacağına inancımı belirterek bitirmeme izin veriniz.» (Lenin'den aktaran: J. Stalin, Troçkizm mi Leninizm mi?, s. 86)

Kısacası, Sovyet proletaryasının o güne kadar elde ettiği siyasi, iktisadi ve askeri başarılar ve sosyalizmin kuruluşunda izlediği doğru siyaset, ayrıca en çok endişe duyulan emperyalist dış müdahalenin, uluslararası devrimci hareketin hızla gelişmesi ve emperyalistlerarası çelişkilerin yeniden kızışması sonucunda, ihtimal - dışı bir duruma gelmesi; bütün bunlar, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferine Lenin'in güvenle bakmasının nedenleriydi.

«Son çözümlemede, mücadelenin sonucu, Rusya, Hindistan, Çin vb. ülkelerin dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturmasıyla belirlenecektir. Ve son bir kaç yıl içerisinde, bu çoğunluk olağanüstü bir hızla kurtuluş savaşına sokulmuş olduğu için, dünya mücadelesinin sonucunun ne olacağı konusunda en ufak bir kuşku duyulmaz. Bu açıdan, sosyalizmin mutlak zaferi tamamen ve kesinlikle güvence altına alınmıştır.» (Lenin, Son Yazılar, Son Mektuplar, s. 83)

Maocu iradeci (volantrist) ve küçük-burjuva şüpheci ideolojinin aksine, Lenin'in «mutlak zaferine» kesin gözüyle baktığı sosyalizm yolunda, Sovyet proletaryası emin adımlarla yürüdü. Bir taraftan geniş halk yığınlarını teknik ve sosyalist kültürle silahlandırır ve sömürücü sınıfların artıklarını toplumsal gelişimin önünden süpürüp atarken, diğer taraftan da sosyalist kuruluşun zaferinin mümkün olmadığını, bu nedenle kapitalizme geri dönmek gerektiğini iddia eden Troçkistler vb. burjuva uşaklarına karşı kesin bir mücadele yürüttü. Artık sosyalizm yolunda ilerleyen Sovyet proletaryasını kimse durduramazdı ve durduramadı da.

«Kapitalizmin basit restorasyonu artık imkansızdır, çünkü bizdeki iktidar, proleter iktidarıdır, büyük sanayi proletaryanın elindedir, ulaştırma ve krediler proleter devletin elindedir. Köydeki farklılaşma eskiden vardığı boyutlara varamaz; orta köylülük, köylülüğün temel kitlesi olarak kalmaktadır; ve kulak eski gücünü yeniden elde edemez, çünkü bizde toprak millileştirilmiştir, satılamaz ve satın alınamaz, ve ticaret, kredi, vergi ve kooperatifleşme alanındaki politikamız kulakların soyguncu eğilimlerini sınırlandırmayı, geniş köylü kitlelerinin refahını arttırmayı ve köydeki iki aşırı uç arasındaki farkı ortadan kaldırmayı hedef tutmaktadır.» (J Stalin, Leninizmin İlkeleri, s. 182)

1920'lerin sonuna gelindiğinde, artık Sovyet proletaryasının önünde en büyük görev olarak, kırlardaki kulakların, yani henüz varlığını sürdüren son sömürücü sınıf olan zengin köylülerin, ortadan kaldırılması ve emekçi köylü yığınlarının kollektif çiftliklerde birleştirilmesi ve böylece tarımda sosyalist üretimin hâkim kılınması görevi duruyordu. Bu görevi yerine getirmek için maddi temeller, Ekim Devriminden bu yana geçen on yıl zarfında, NEP yolundan gerçekleştirilmişti. Bu amaçla, 1927 yılından itibaren büyük bir kampanya ve mücadele başlatıldı. Sovyet proletaryasının önderliğinde, önce yoksul köylüler ve sonra da orta köylüler, devletin her türlü teknik ve mali desteğiyle, kollektif çiftliklerde (kolhozlarda) birleşmeye, kulaklara karşı mücadele ederek onların topraklarına ve üretim araçlarına el koymaya başladılar. Kolhoz hareketi aynı zamanda, köy burjuvazisini sınıf olarak ortadan kaldırma mücadelesi olduğundan, Sovyet devleti kulaklara karşı mücadele eden yoksul ve orta köylüye her türlü askeri desteği de sağladı.

Kolhozlarda birleşme hareketi büyük bir hızla gelişti ve yayıldı. «1937'ye kadar kollektif çiftliklere katılan köylü ailelerinin sayısı 18.500.000'e ya da toplam köylü aileleri sayısının % 93'üne ulaştı. Kollektif çiftliklerin tahıl üretimi yapılan toprakları, köylülerin tahıl üretimi yaptıkları toprakların % 99'una yükseldi.» (SBKP (B) Tarihi, s. 394)

Bu, sosyalizmin kırsal alanlarda zafere ulaşması demekti. Çünkü, Stalin'in belirttiği gibi, bu, küçük mülk sahibi yığınların, kitleler halinde, kapitalizmin temel direği olan «kutsal özel mülkiyet» prensibini bir kenara atıp kollektif mülkiyet temelinde büyük çapta ortak üretime geçmesi demekti.

Gelecek Sayımızda: Sovyetler Birliğinde, Sosyalist kuruluşun zaferini, Sovyet devriminin iki yüce önderi Lenin ve Stalin'in açıklamalarıyla tamamlayıp «SSCB'de kapitalizmin resterasyonu» tezinin temelinde yatan anti-Marksist saçmalıkları açıklamaya devam edelim.

FAŞİZM ve SEÇİMLER ÜZERİNE—1

Eğemen sınıflar, içinde bulundukları ekonomik ve politik buhranın yükünü emekçi halkımız üzerine yüklemek ve yükselen işçi sınıfı hareketini bastırabilmek için, MC Koalisyon iktidarını oluşturmuşlardır. Ancak, MC Koalisyon iktidarı klasik bir burjuva koalisyon iktidarı olmayıp; parlementerizmin asma yaprağıyla kendisini örten, faşizmin eğemenliğini gerçekleştirmek isteyen faşist bir koalisyon iktidarı olmuştur. Ne var ki, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm demokratik güçlerin genel bir devrimci kabarış süreci içerisinde bulunuşu ve MC iktidarının dayandığı sınıflar ittifakındaki çelişkiler, faşizmin eğemenliğinin zaferini engelleyen etkenleri teşkil etmiştir.

Faşizm, eğemenliğini gerçekleştirmek için iki yılı aşkın bir süredir MC iktidarı aracılığıyla, ekonomik-demokratik ve politik örgütlenmeler üzerine ağır saldırılarda bulunmuş; kendi kitle tabanının genişletmek ve Devlet mekanizmasındaki tüm kurumları faşistleştirmek amacıyla, siyasi iktidar olmanın tüm olanaklarını seferber etmiştir. Faşizm kendi eğemenliğini devrimci sendikal örgütlenmelerin yok oluşunda gördüğünden, devrimci sendikal örgütlenmeleri yok etmek istemiş; bu amaçla karşı devrimci MİSK ve Sarı Türk-İş'e bütün olanakları ile yardım sağlamıştır. Bütün bunlardan başka faşizm, bilhassa yoksul köylünün «toprak ve Özgürlük» mücadelesi ile anti-kapitalist hareketlerini ağır baskılarla yok etmek istemiş. Bu baskıları doğuda ezilen bir ulus durumunda olan Kürt Halkı üzerindeki asimile ve yok etme politikasıyla birleştirerek, ezilen Kürt Halkının yaşamını daha da çekilmez hale getirmek istemiştir. Faşizm ayrıca MHP ve ÜLKÜ ocakları aracılığıyla öğrenci gençliğin, akademik ve demokratik talepler uğruna yükselen mücadelesini, iğrenç cinayetlerle durdurmak istemiş; küçük memurlar ve küçük üreticiler üzerinde alabildiğince terör uygulamıştır.

MC Koalisyon iktidarı aracılığıyla yürütülen bu icraatlar göstermiştir ki, faşizm; başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul köylüler, küçük üreticiler ve küçük burjuva kapsamına giren —öğretmenler, esnaflar, zanatkârlar ve öğrenciler— üzerindeki bir baskı rejimidir; Türkiye gibi emperyalizme yarı-bağımlı ülkede, emperyalizmle işbirliği içerisinde olan en büyük tekelci grupların en hayasız en gaddar en şoven bir diktasıdır. Bir avuç tekelci burjuvazi çıkarı adına, milyonlarca ezilen sınıf ve tabakaların acımasızca sömürüldüğü bir talan düzenidir. Ve son olarak ta, ezilen halkların yükselen devrimci demokratik girişimlerine karşı beliren, şovenizmi ve ezen ulus milliyetciliğini eline bayrak edinen aşağılık bir baskı düzenidir.

Ancak her şey etki tepki halindedir. Kaybedecek bir şeyi olmayan oysa siyasi demokrasi sayesinde kazanacağı koskoca bir dünya olan işçi sınıfı, tüm ezilen sınıf ve tabakalarla birlikte bu gidişe seyirci kalamazdı. Ve kalmamıştır da. Faşizmin azğınlaşan saldırısına karşı; sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yükseltmiş, görkemli 1 Mayıs eylemi ile güçlü DGM direnişiyle faşizme cevabı vermiştir. İşçi sınıfı faşizmin tüm baskılarına rağmen; fabrika birimlerinde ekonomik mücadelesini devam ettirmiş; ekonomik ve demokratik haklarından bir an olsun vazgeçmemiştir. İşçi sınıfıyla birlikte tüm ezilen sınıf ve tabakalar faşizme karşı mücadelede, işçi sınıfının yanında yer alıp, genel demokratik taleplerden vazgeçmemişler. Bilhassa öğrenci gençlik, azğınlaşan faşist baskılara karşı; devrimci şiddeti kullanmış, aktif yığınsal kitle eylemlerine girmiştir.

Diğer taraftan faşizm dengesiz bir güçtür. Burjuva kamp arasındaki bir çok çelişkileri yok etmek ister, ama, bu çelişkilere yenilerini eklemekten başka birşey yapamaz. Bu sebepledir ki, MC Koalisyon iktidarı her türlü çabaya rağmen koalisyon içerisindfeki çelişkileri yok edemeyip, daha da artırmıştır. Kuruluşunda uzlaşılan konular gelişim sürecinde birer ayrılığın düğüm noktasını teşkil etmiştir. Bu ise MC koalisyon iktidarının kendi içerisinde güçsüzlüğünü getirip, koalisyonu dağılma tehlikesiyle başbaşa bırakmıştır.

Bir taraftan yükselen yığın eylemleri; diğer taraftan MC içerisindeki her geçen gün artan çelişkiler; işte faşizmin eğemenliğini engelleyen en önemli etkenleri teşkil etmiştir. MC iktidarı bütün zorlamalarına rağmen ne yığın eylemlerini durdurabilmiş ve ne de egemen sınıflar arasındaki çelişkileri çözümleyebilmiştir. Bu en son duruma, eğemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerin had safaya vararak eklenmesi, faşizmin eğemenliğini bir hayli tereddütlü kılmıştır. Burada çoğu oportünistlerin iddia ettiği gibi, faşizmin «tırmanması» veya «gerilemesi» söz konusu değildir. MC İktidarı aracılığıyla siyasi iktidara gelen faşizmin mutlak egemenliğini gerçekleştirememesidir. MC aracılığıyla siyasi iktidara gelen faşizm tüm çabalarına rağmen faşizmin zaferini sağlayamamasıdır.

Zira, faşizmin «tırmanması» veya «gerilemesi» ayrı şeylerdir. Parlementer görünümlü var olan faşizmin zaferini sağlayamaması ayrı şeylerdir. Faşizmin «Tırmanması»; Dünya devrimci hareketinde bu deyim, faşizmin aşağıdan yukarıya doğru yeni mevziler kazanarak siyasi iktidara doğru ilerleyişi anlamında kullanılır. Oysa karşı devrim güçlerinin birliğinin ifadesi olan MC iktidarı, iktidarda olup, faşizmin siyasi iktidar aracılığını yapmaktadır. Bu iktidar aracılığıyla faşizm, kendi ekonomik politik ve ideolojik kitle temelini genişletip, kesin zaferini gerçekleştirme peşindedir. Yani her halükârda faşizmin «tırmanması» veya «siyasi iktidara gelmek için» yeni mevziler ele geçirmesi değil; MC iktidarıyla var olan parlementer görünümlü faşizmin mutlak eğemenliğini gerçekleştirme mücadelesi vardır. Faşizmin «gerilemesi»; Devrim kuvvetli ve birleşmiş bir karşı devrim doğurarak ilerler. Bugün yükselen yığın eylemleri karşısındaoluşan MC iktidarı, karşı devrim güçlerinin birliğinin ifadesidir. Ve bu birliğin icraatı, yükselen yığın eylemleri karşısında faşizmin baskı ve terörünü uygulamaktır. Baskı ve terörü sistemli olarak artırmaktır. Yoksa MC iktidarının aracılık yaptığı faşizm, anti-marksist metafizik bir diyalektik görüşle, yükselen yığın eylemleri karşısında gerilememektedir. Ortada gerileme diye bir şey varsa, bu da faşizmin gerilemesi değil, MC iktidarının çok çeşitli konularda yükselen yığın eylemlerine bazı ödünlerde bulunuşudur. Yükselen yığın eylemlerinin MC iktidarına rağmen bazı ekonomik ve demokratik hakları ellerinde tutuşudur.

Oportünizmin belirli ölçüde etkin olduğu Türkiye işçi sınıfı hareketinde en fazla tartışılan konulardan birisi de bu olmuştur. İşçi sınıfı adına hareket eden oportünist örgütlenmeler, var olan faşizme karşı mücadeleyi bir tarafa bırakıp, uzun akademik tartışmalarla faşizmin niteliğini açığa çıkartmak istemişlerdir. «Bazı ülkelerde faşizme karşı kitleler halinde mücadele geliştirileceği yerde 'genel olarak' faşizmin niteliği gibi kısır tartışmalara yer verildi. Ve partinin önünde gelen siyasal ödevlerini saptamak ve çözmek için dar bir partiçilik eğilimine yöneldi «yöneticiler» (Dimitrof) Türkiye'de Dimitrof'un belirttiği ülkelere benzemiştir. Faşizme karşı mücadele bir tarafa bırakılıp, faşizmin «Tırmandığı» veya «Gerilediği» ispat edilmeye çalışılmıştır. Ancak sorun bu değildi. Sorun halende gündemde olduğu gibi, faşizme ve faşizmin eğemenliğinin önüne geçme mücadelesiydi.

Gündemde olan faşizme karşı mücadeleyi, DİSK Genel yönetim ve Başkanlar konseyi 21-22 Şubat toplantısında şöyle değerlendirmiştir. «Bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme doğrultusunda bu örgütlü kitlesel savaşımın en birinci ve en acil hedefi; tekelci sermayenin ve demokrasi ve halk düşmanı gerici faşist stratejisini bozguna uğratmak...», «Faşizm tehlikesini yok etmek üzere MC'yi demokratik yoldan düşürmektir.» «Geniş emekçi kitlelerin bu ilerleyen savaşımının hedefi işçi sınıfının, üretici köylünün, memurların ve tüm tekel dışı katmanların ülkemiz çıkarları doğrultusunda ekonomik toplumsal ve siyasal dönüşümlerini gerçekleştirecek, işçi sınıfının serbestce örgütlenmesine konan yasağı kaldıracak, demokratik hak ve özgürlükleri teminat altına alıp gerçekleştirecek, ilerici demokratik, halktan yana ulusal bir iktidar kurmak için gereken ortamı yaratmaktır.», «DİSK genel yönetim kurulu ve Başkanlar konseyi bu nedenden dolayı bugün ülkemizde iktidara en güçlü aday durumunda olan tek ilerici ve demokrasiden yana örğüt olan CHP'yi 1977 seçimlerinde DİSK'in 5. genel kurulu 3 nolu kararları doğrultusunda ve ileri demokratik bir düzenin kurulmasının ön şartı olarak desteklemeyi...», «karar vermiştir.»

DİSK kararını şu üç noktada açıklamaya çalışalım: a) MC'nin demokratik yoldan yıkımı, faşizm tehlikesini yok edebilecek midir? b) «Geniş emekci kitlelerin bu ilerleyen savaşımın hedefi» faşizm ve faşizmin zaferinin eğemenliğinin yok edilmesi değil midir? c) Kayıtsız şartsız CHP'sini desteklemek, sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılıp, birleşik cephe hükümetinin sağ oportünist yorumundan başka bir anlama gelebilir mi?

SERMAYENİN EĞEMENLİĞİ YIKILMADIĞI SÜRECE FAŞİZM TEHLİKESİ YOK OLMAZ.!

«Faşizm, proletarya ve sınıf sendikacılığı için devamlı ve büyüyen bir tehdittir. Bu tehdidin bütünüyle yok edilmesi ancak burjuvazinin eğemenliğinin oıtadan kaldırılmasıyla, burjuva diktatörlüğünün yerini emekci köylüler ile işbirliği halindeki devrimci güçlerin alması ile gerçekleşir. Faşizmi, kapitalizm çerçevesi içinde yerini eski burjuva demokratik rejime bırakacak geçici bir yönetim olarak kabul ve büyük kapitalist ülkelerde gelişme tehlikesini inkar etmek, proletaryanın uyanışını ve direnişini yıpratmakla sonuçlanacak, faşist diktatörlüğün geçici olarak sağlamlaşmasını destekleyecek, yardım edecek boş aldatmacadır.» (Dimitrof)

Görüyoruz ki, faşizm yerel ya da geçici bir olay değildir. Burjuvazinin sınıf eğemenliği devam ettiği sürece bütün burjuva devletler şu veya bu yoldan faşizme geçmek isteyeceklerdir. Burjuvazinin sınıf eğemenliği devam ettiği sürece faşizm tehlikesi yok olmayacaktır. Faşizm, ancak ve ancak, burjuvazinin sınıf eğemenliği yok edildiği zaman yok olacaktır. Ayrıca faşizm, kapitalizm çerçevesi içerisinde yerini burjuva demokratik bir iktidara bırakmaz. Faşizm, ancak, yükselen işçi sınıfı hareketi ve eğemen sınıflar arasındaki çelişkiler karşısında geçici bir süre geri çekilebilir. Ama bu geri çekilme faşizmin kendi içerisinde güçlendiği zaman tekrar siyasi iktidara gelmesini ortadan kaldırmaz.

Bütün bu gerçeklerden habersiz olan DİSK başkanlar konseyi faşizmi MC iktidarı ile özdeş tutup, MC iktidarının yıkımı ile faşizmin yok olacağını ileri sürmektedir. Bir defa MC eşittir faşizm değildir. Bugün en büyük tekelci grupların yönetim biçimi olan faşizm, kendi eğemenliğini MC iktidarı ile sürmektedir. MC burada faşizmin sadece bir aracısıdır. Bu sebebledir ki, faşizmin yok edilmesi MC iktidarının yıkımı ile mümkün olmayacaktır. En iyimser yaklaşımla MC iktidarının demokratik yollardan yıkımı, bir burjuva koalisyon hükümetinin oluşumundan başka bir şey doğuramayacaktır. Oysa gördük ki burjuvazinin sınıf eğemenliği devam ettiği sürece faşizm tehlikesi ve faşizmin yok olması imkansızdır. En büyük tekelci gruplar en küçük fırsatta faşizmi tekrar devreye sokmak isteyeceklerdir.

Diğer taraftan Türkiye gibi emperyalizme yarı-bağımlı ülkelerde, faşizmin bir daha gelmemek üzere yok olması bir devrim sorunudur. İşçi sınıfının ideolojik politik ve örgütsel öncülüğünde, işçilerin yoksul köylülerin siyasi iktidarı kurulmadığı sürece faşizm tehlikesi ve faşizm yok olmaz. MC iktidarının demokratik yollardan yıkımı ise işçi sınıfının erişebildiği mücadele düzeyi göz önünde tutularak, bir işçi-köylü iktidarının kurulmasına yol açmayacaktır. Bu iktidar kurulamadığı sürecede işçi sınıfı sosyalistleri, yığınlara faşizmin yok olacağı hayalini benimsetmeye çalışmazlar. DİSK Başkanlar konseyi ise işte bu hayali, işçi sınıfına kabul ettirmeye çalışıp, işçi sınıfının hedefini şaşırtmak istemektedir.

Ayrıca faşizme karşı mücadelede, demokrasinin sınıf temeli belirtilmeden, demokrasi mücadelesinden bahsediliyor. Burjuva liberaller gibi demokrasi üzerine bol bol nutuklar atılıyor. Emperyalizme yarı-bağımlı, burjuva demokratik devrimini tamamlayamamış Türkiye gibi bir ülkede, demokrasiden kasıt, burjuva demokrasisi değildir. Burjuva demokrasisinin sınırlarının ötesine giden; sosyalist demokrasi yolunda ilerleyen, siyasi özgürlüklerin kazanıl-

dığı, ezilen sınıf ve tabakaların demokrasisidir. Bu ise, binlerce yoksul köylünün «toprak ve özgürlük» mücadelesinden, Ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkının tanınmasından, toplumsal yaşantımızda ezilen sınıf ve tabakaların lehine tüm özgürlüklerin kazanılmasından ayrı düşünülemez. Bütün bunların gerçekleşmesi ise mevcut kapitalist sistemde imkansızdır. Bunları gerçekleştirecek olan burjuva iktidarlar değil, bizzat işçilerin yoksul köylülerin iktidarıdır. Bu halde, faşizme karşı demokrasi mücadelesini de işçi sınıfının devrim mücadelesinden ayrı tutamayız. DİSK başkanlar konseyi ise işçi sınıfının mevcut kapitalist sistemdeki kazanacağı demokratik hakları, faşizme karşı demokrasi mücadelesi olarak göstermekle ikinci bir yanılgıya düşmektedir. **FAŞİZMİN ZAFERİ KAÇINILMAZ DEĞİLDİR, MİLYONLARCA EMEKCİNİN BİRLEŞİK GÜCÜ FAŞİZMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLİR.**

«Kapitalist ülkelerde, milyonlarca işçi ve emekci faşizmin iş başına gelmesi nasıl engellenebilir. Ve iş başına geldikten sonra nasıl devrilebilinir, sorusunu sormaktadır. Üçüncü Enternasyonal buna şu cevabı verir... Yapılacak iş, başlangıçtaki iş, birleşik bir cephe yaratmak ve emekcilerin bütün fabrikalarda —her yörede, her bölgede, her ülkede bütün dünyada— eylem birliğine varmalarını sağlamaktır. Proletaryanın ulusal ve uluslar arası çapta eylem birliğini sağlaması, emekci sınıfa sadece başarılı bir müdafa silahı değil, aynı zamanda faşizme ve emekci sınıfın düşmanlarına yöneltilen bir karşı harekette kulanılacak silâhı da kazandırmış olacaktır.» (Dimitrof) Tüm ülkeler burjuvazisinin eninde sonunda, şu veya bu yoldan, faşizme geçişlerinin kaçınılmazlığından, işçi sınıfı faşizm karşısında teslimiyete düşmez. Eğer bir ülkede faşizmin yönetime gelmesi sözkonusu ise, işçi sınıfı devrimci mücadelesi ile bunu engelleyebilir. Veya faşizm yönetime geçmiş, hâkimiyetini devam ettiriyorsa, işçi sınıfı devrimci mücadelesi ile bu yönetimi altedebilir. İşçi sınıfı bu mücadelede yeter ki, ulusal ve uluslararası çapta eylem birliğini sağlayıp, faşizmin ve sermayenin saldırısına karşı harekete geçebilsin. İşçi sınıfının ulusal ve uluslararası çapta eylem birliğinin sağlanması, sadece kendi gücünü artırmayacaktır. Eylem birliği faşizmden zarar gören tüm ezilen sınıf ve tabakaların, işçi sınıfına olan güvenini pekiştirecektir. Bu güven ortak düşman faşizme karşı, tüm ezilen sınıf ve tabakaların birliğini mümkün kılacaktır. Tüm ezilen sınıf ve tabakaların birliği ise, faşizmin tezgahlanması ve iktidarda kalmasını olanak dışı bırakacaktır. İşte faşizme karşı mücadelede böylesi bir öneme sahip konuda, tüm sosyalistlerin zorunlu görevlerinden birisi de, bu eylem birliğini sağlamaktır.

Diğer taraftan faşizme karşı en etkin mücadele ise, işçi sınıfı partisi önderliğinde kurulan, tüm ezilen sınıf ve tabakaları bünyesinde bulunduran anti-faşist halk cephesi tarafından verilir. İşçi sınıfı anti-faşist halk cephesinin kuruluşunda her şeyden önce, kendi eylem birliğini sağlamak zorundadır. Anti-faşist halk cephesinin yönlendirici gücü, işçi sınıfı partisi olmadan, anti-feşist halk cephesi kurulamaz. İşçi sınıfının olmadığı bir anti-faşist halk cephesi düşünülemez. İşçi sınıfı kendi saflarında eylem birliğini sağladığı oranda, anti-faşist halk cephesini geliştirebilir. Bu sebeple de burada, bilinçli işçilere ve tüm sosyalistlere büyük sorumluluklar düşmektedir. İşçi sınıfının her kesimini içeren eylem birliğinin sağlanması, ve bu uğurda mücadele yürütülmesi.

Ancak işçi sınıfı partisi önderliğinde tüm ezilen sınıf ve tabakalarla oluşan anti-faşist halk cephesi; tüm ezilen sınıf ve tabakaların siyasi temsilcileriyle ilkesiz bir koalisyon birliği değildir. İşçi sınıfı anti-faşist halk cephesinin kuruluşunda, bilhassa sosyal-demokrasinin tarihi sınıf işbirliği eğilimine karşı, ilkeli hareket etmek zorundadır. Öyle ki, anti-faşist halk cephesi, sınıf işbirliğini değil, sınıf savaşını temel almalıdır. Zira burjuvazinin en azgın saldırısı olan faşizm, burjuvaziyle işbirliği ile değil, burjuvazi ile savaşarak yok edilebilinir. Tüm ezilen sınıf ve tabakalara yöneltilen ilkeler, şu veya bu ülkenin bir takım özelliklerine göre, bazı değişiklikler arzedebilir. Ama bu asla işçi sınıfı partisinin görüşlerinden taviz vermesini doğurmaz. İşçi sınıfı faşizme karşı mücadelede çeşitli sınıf ve tabakalarla hareket eder. Bu birlikte hareket, işçi sınıfının ideolojik ve politik görüşlerden taviz vermesine yol açmaz.

Anti-faşist mücadelenin bu genel değerlendirilmesinden, Türkiye'nin içinde bulunduğu duruma geçelim: Türkiye işçi sınıfı hareketinde anti-faşist mücadelenin en büyük zaafını, işçi sınıfının Marksist temellere dayanan bir partisinin olmayışı teşkil etmektedir. **Asgari ölçüde, işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik birliğini sağlamış markist bir partinin olmayışı, anti-faşist halk cephesinin kuruluşunu imkansız kılmaktadır.** İşçi sınıfı, faşizme karşı mücadelede çeşitli mevzileri koruyup; direnebildiği halde; anti-faşist halk cephesinin eksikliğiyle, etkin bir mücadele verememektedir; tüm ezilen sınıf ve tabakaları faşizme karşı en etkin bir şekilde seferber edememektedir. Ama bu durum Türkiye işçi sınıfı hareketinde giderilemeyecek bir eksiklik değildir. Türkiye işçi sınıfı hareketi içerisindeki, partileşme savaşının başarısı, bu eksikliği de yok edecektir.

Ancak, Türkiye solunda işçi sınıfı adına hareket ediyoruz diyen, bir çok siyasi örgütlenmelerde bulunmaktadır. Öyle ki bunların bir çoğu, anti-faşist mücadelenin yönlendirici gücüyüz dahi, demektedirler. Ama gerçek olan bir şey varsa, oda, anti-faşist halk cephesinin oluşumundan kaçan bu siyasi örgütlenmelerin, işçi sınıfı partisi olmadığıdır. Ne demek bir taraftan işçi sınıfı partisi olduğunu iddia edeceksin; diğer taraftan faşizme karşı mücadelede marksist bir işçi sınıfı partisinin zorunlu görevi olan, anti-faşist halk cephesinin kurulmasından kaçacaksın.

MC'ye karşı anti-faşist mücadelede marksist bir işçi sınıfı partisinin eksikliği, faşizme karşı en etkin mücadele yürütecek anti-faşist halk cephesinin kuruluşunu imkansız kılmaktadır. Bu imkansızlığa, işçi sınıfının gelişim düzeyinin bir devrim eşiğinden henüz çok uzak oluşunun eklenmesi, MC'ye karşı mücadelede faşizmin bir daha gelmemek üzere yok edilişini mümkün kılmamaktadır. Zira emperyalizme ya rı-bağımlı ülkemizde, faşizmin bir daha gelmemek üzere yok edilişi, bir devrim sorunu olduğundan, bu iki etkenin —Anti-faşist halk cephesinin olmayışı ve yığınların bir devrimci atılım düzeyde bulunmamasi— bileşik etkisi, günümüzde faşizmin yok edilişini gündemden kaldırmaktadır. Ne kadar iyi niyetle hareket edersek edelim —cehennemin yoluda iyi niyetinin döşenebilir— işçi sınıfının içinde bulunduğu mevcut durum, henüz böylesi bir devrimci girişim aşamasından uzaktır. İşçi sınıfı henüz tastamam bir sosyalizm için mücadele düzeyine yükselmemişken, oportünizmle dört bir yandan kuşatılıp, oportünizmin etkinliği kırılmamışken, sosyalistler işçi sınıfından böylesi bir ağır görevi bekleyemezler. Devrim dolayısıyla faşizmin yok edilişi, büyük üretim araçları mülkiyetinin işçi sınıfı devleti eline geçişinden; büyük toprakların karşılıksız müsaderesinden; ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının gerçekleşmesinden ayrı düşünülemeyecekse, objektif olarak işçi sınıfı henüz bu gelişim aşamasında değildir.

Ancak faşizme karşı mücadelede, faşizmin bir daha gelmemek üzere yok edilişinin şartlarının olmaması, bu şartları hazırlama ve bugünden faşizmin zaferinin önüne geçme mücadelesini ortadan kaldırmaz. Bilakis, sınıf bilincine erişmiş işçilere ve sosyolistlere bu şartları hazırlamaları ve bu görevleri yürütebilmelerini bir zorunluluk haline getirir. İşte somut durumda MC'ye karşı mücadele burada odaklaşmaktadır. DİSK başkanlar konseyinin iddia ettiği gibi, MC'nin yıkımı ile faşizmin yok olacağı hayali değil, güncel görev olarak MC aracılığıyla gerçekleştirilmek istenen faşizmin eğemenliğinin önüne geçme mücadelesi, ve uzun vadede faşizmi yok edecek işçi sınıfı iktidar savaşımına hazırlanmak. Bu iki mücadelenin bütünselliğini birbirinden ayıramayız. Ancak içinde bulunduğumuz dönemde de bu mücadelelerin en acilini kavramak zorundayız. Acil görevse, faşizmin yok edilme mücadelesi değil —zira bu bir devrim sorunu olduğundan uzun vadeli hedeftir— faşizmin kesin zaferinin önüne geçip, işçi sınıfı iktidarı yolunda ilerlemektir.

Faşizmin zaferinin önüne geçmekse, seçimlerde CHP'sini destekleme olmayacaktır. Faşizmin zaferini engelleme mücadelesi, çok yönlü bir mücadele olup, seçimlerde şu veya bu partiyi desteklemek, bu mücadelenin sadece bir parçası olacaktır. Ama asla DİSK başkanlar konseyinin iddia ettiği gibi, mücadelenin bütünü olmayacaktır. Zira faşizm dün 1973 seçimlerinde olduğu gibi, kendi içerisinde güçsüzleştigiz zaman, yerini sosyal-demokrat bir parti olan CHP'ye bırakabilir. Veya dün MC iktidarının kuruluşunda olduğu gibi, faşizm kendi içerisinde güçlenir güçlenmez, sosyal-demokrat partiyi alaşağı edip, yönetime tekrar gelebilir. Bu sebepledir ki, faşizmin eğemenliğinin engellenmesine karşı yükselen mücaleyi, seçimlerde şu veya bu partinin desteklenme düzeyine indirgeyemeyiz. Dikkat edelim faşizmin bir kurumu olan DGM'yi CHP iktidarı değil, MC iktidarı döneminde işçi sınıfının yığınsal eylemleri ortadan kaldırmıştır. İşçi sınıfı parlementoda kendi öz temsilçilerinin kabarık sayıda bulunduğu bir dönemde bile, aşağıdan gelme hareketlere bel bağlamak zorundadır. Üstelik içinde bulunduğumuz dönemde parlementoda bir tek temsilci bile bulunmamaktadır. Sosyal-demokrasi ise proğram ve söylevleriyle, kendilerinin işçi sınıfı temsilcileri olmadığını her gün beş vakit tekrarlamaktadır.

Faşizmin zaferinin engellenmesinin tek aracı, seçim hükümeti veya seçimlerde herhangi bir partiyi iktidara getirmek değilse, sorulacaktır, bu araçlar nelerdir diye:

a) Her şeyden önce faşizmin ve sermayenin saldırısına karşı, işçi sınıfının her kesimini içeren eylembirliği uğruna mücadele yürütmek. İşçi sınıfının ideolojik ve politik eylem birliğinin, işçi sınıfının Marksist partisinden; ve işçi sınıfının ekonomik mücadeledeki eylem birliğinin tek bir sendikal örgütlenmeden geçtiğini bilerek, tek bir marksist parti ve tek bir ekonomik örgütlenme uğruna mücadeleye atılmak.' İşçi sınıfının bu birliğini bozma girişimlerine karşı ideolojik mücadeleyi alabildiğince yoğunlaştırmak. Bilimsel sosyalizm ilkelerine ters, anti-marksist oportünist görüşleri işçi sınıfından tecrit etmek. Partileşme savaşıyla bilhassa, faşizmin ağır saldırılarına maruz kalan, ekonomik mücadelenin bütünlüğünün oportünizm ve burjuvazinin zorlamalarına rağmen, bozmamaya çalışmak. Burjuvazi ve faşizm tarafından; devrimci sendikal örgütlenmelere karşı, girişilen saldırıları göğüsleyebilmek. Karşı devrim güçlerinin büyük yardım ve destekleriyle ayakta tutulmaya çalışılan, Türk-İş ve MİSK gibi karşı devrimci sendikal örgütlenmeleri yıkıp; devrimci sendikal örgütlenme olan DİSK'ki geliştirip güçlendirmek. İşçi sınıfının ekonomik mücadelede eylem birliğini DİSK çatısı altında somutlaştırmaya çalışmak. Ancak, bilhassa ekonomik mücadele örgütü olan DİSK içerisinde, her türlü oportünizme karşı ideolojik mücadele yürütmek ve bu mücadeleyi aksatmamak.

İşçi sınıfının var olan ekonomik mücadelesinin devamını sağlayabilmek, bilhassa ekonomik ve siyasi taleplerle birlikte işçi sınıfının her kesimini içeren aktif yığınsal kitle eylemlerine girişebilmek. MC iktidarına karşı, yığınların yükselen ekonomik ve demokratik istemlerinin mahalli ve bölgesel bütünlüğünü sağlayıp, faşizme karşı siyasi muhtevalı geniş gösterileri düzenleyebilmek.

b) Faşizme karşı en etkin mücadeleyi, işçi sınıfı partisi öncülüğündeki tüm ezilen sınıf ve tabakaların birliğinin ifadesi olan anti-faşist halk cephesi verecekse; marksit bir işçi sınıfı partisi de bu oluşumun zorunlu ön koşulu ise; partileşme savaşını alabildiğince yoğunlaştırmak. Faşizme karşı mücadelede, işçi sınıfı ile organik bütünlüğü sağlamış, işçi sınıfının bilinçli öncülerini bağrında toplayan, Marksist bir partiyi bir an önce oluşturmak. Zira faşizme karşı en etkin mücadele marksist bir işçi sınıfı partisinden geçiyorsa, bu mücadelede en ufak bir duraksama işçi sınıfına değil, faşizme ve burjuvaziye yarayacaktır. Eğer yığınlar marksist bir partinin kontrolu altında faşizme karşı doğru devrimci bir mücadeleye girmezlerse, faşizm karşısında yenilği kaçınılmaz olacaktır. Faşizme karşı mücadelede, dünya işçi sınıfı hareketinde bir çok defa görüldüğü gibi, oportünizm yenilğiye, marksizin ve marksizmden taviz vermeyen parti savaşları zafere götürür. İşte faşizme karşı mücadelede en etkin silâhlardan birisi olan bu parti savaşı, faşizme karşı mücadelede günümüzün en vazgeçilmez görevlerden birisi olmuştur.

c) Faşizme karşı mücadelede diğer sınıf ve tabakaların girişmiş olduğu mücadeleleri sonuna kadar desteklemek. Bilhassa büyük toprak sahipliğine karşı yönelen toprak işgallerinin yanında yer alıp, yoksul köylünün mücadelesini fabrika birimlerinde grev ve siyasi gösterilerle desteklemek. Her gün bir

(Devamı 11. Sayfada)

İşçilerin ve Köylülerin Demokratik İktidarı

(baştarafı 5. sayfada)

Türkiye'nin bu iktisadi ve siyasi yapısı, özellikle emperyalizmin güdümünde kapitalizmin ve işbirlikçi tekelciliğin gelişmesi ve hakimiyetini pekiştirmesi nedeniyle, sosyalizmin kuruluşu için gerekli maddi koşulları önemli ölçüde doğurmuştur. Fakat bu tarihi gelişim içerisinde demokratik görevlerin büyük çoğunluğunun yerine getirilmeyişi ve bugünde geri kalanların büyük bir kesiminin faşizm olgusu tarafından engellenmesi ve yok edilmesi, sosyalizm uğruna mücadelenin önünde duran demokratik devrim görevlerinin çözümlenmesi için mücadeleyi birinci plana çıkarmıştır.

Bu durum, böyle bir demokratik devrim mücadelesinde işçi sınıfının öncülüğü üstlenmesi için gerekli bütün şartları yaratmıştır ve zaten bu mücadeleyi sonuna kadar ve tutarlı bir biçimde yürütebilecek başka bir sınıf yoktur. İşçi sınıfı ise, sedece geçmişte burjuvazinin gerçekleştirmemiş olduğu demokratik görevleri yerine getirmek için mücadele etmez. Onun mücadelesinin esas hedefi sosyalizmdir. Bu amacına varabilmesi için, hem sosyalizmin ve hem de demokrasi mücadeelsinin önünde en önemil bir engel olarak duran faşizmi ortadan kaldırması, yok etmesi gerekir. Kuşkusuz, faşizme karşı mücadelede işçi sınıfının amacı: faşizmin iktidardan geri çekilmesi veya sindirilmesi ve yerini bir başka burjuva iktidarına bırakması değildir. İşçi sınıfının esas amacı, faşizmin maddi temellerinin tamamen yok edilmesidir. Daha başka bir deyişle ifade edecek olursak, kapitalist sınıfın etkinliğinin tamamen ortadan kaldırılması, ve sermayenin hâkimiyetini yeniden sağlamasına müsait bir iktidarın değil, tersine giderek bu sermayenin tamamen yok olmasını sağlayacak bir iktidarın, bir demokratik diktatörlüğün kurulmasıdır.

Faşizmin maddi temellerine karşı mücadelenin başarısı ve bunun sonucunda kapitalist sınıf egemenliğinin tamamen ortadan kaldırılması yolunda demokratik diktatörlüğün kurulması, proletaryanın ülkenin somut şartlarına uygun bir ittifaklar politikasını doğru bir şekilde saptamasına bağlıdır. İşçi sınıfının, faşizmin maddi temellerini yok etmesi, mevcut burjuva devlet yapısını ortadan kaldırıp bunun yerine demokratki diktatörlüğü koyması ve bu yoldan kesintisiz olarak sosyalizm yolunda yürüyebilmesi için, demokrasiye ve bu uğurda mücadeleye sonun akadar bağlı kalacak olan yoksul köylülerle (yarı - proleterlerle) temel ittifakı kurup, bu temel ittifak üzerinde şehir ve köy küçük-burjuvazisi ile güç biliğini gerçekleştirmesi gerekir.

Kuşkusuz, işçilerin ve yoksul köylülerin iktidar hakimiyetinin gerçekleşebilmesi uğruna faşizme karşı mücadele, (bazı kafaların zannettiği şekilde) faşizmin sadece örtülü parlamenter veya açık militarist diktatörlük yönlerine karşı bir mücadele ile sınırlanamaz. Faşizmin esas maddi temelini teşkil eden emperyalizm ve yerli tekelcilik, tüm gericilik ve genel olarak sermayenin hâkimiyeti ortadan kaldırılmadan, faşizme karşı mücadele bitmeyecektir. Bunu ortadan kaldırmanın yolu, «ulusal» ya da «milli» demokratik devrim adı altında savunulan «milli demokrasinin», yani burjuvazinin «iyi» kesiminin de dahil olacağı bir iktidarın kurulması değildir. Bunu ortadan kaldırmanın yolu, işçi sınıfı ile yoksul köylülerin demokratik iktidarı uğruna mücadelenin zafere ulaşmasıdır. Böylesi bir sınıfsal ittifak temeline dayalı olarak gerçekleştirilecek demokratik iktidar, şehir ve köy küçük - burjuvazisinin de bütün demokratik taleplerini gerçekleştirecektir.

İşçi sınıfının ve yoksul köylülerin demokratik iktidarı, emperyalizmin ülke üzerindeki tüm hâkimiyetine son verecek, işbirlikçi tekelci burjuvaziyi ve gücünü bu sermaye düzeninden alan bütün burjuva tabakaları ve mevcut burjuva iktidarını tümüyle giderecektir. Orta sermaye sahiplerinin belli bir kesimini (özellikle orta köylülüğü) ise, bir anda ortadan kaldırarak yok etmeyecektir; bunları iktidardan uzak tutarak dıştalayacak ve sosyalizme doğru yürüyüşün süreci içinde alacağı iktisadi ve sosyal tedbirlerle bu orta tabakaları tamamen eritmeye çalışacaktır.

Kuşkusuz, işçilerin ve yoksul köylülerin demokratik iktidarı, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını da tastamam gerçekleştirecek ve böylece milli meselenin en demokratik yoldan çözümünü sağlayacaktır.

Proletarya ve yoksul köylülerin demokratik iktidarı, sadece terim olarak değil, fakat muhteva olarak da oportünistlerin kötüye kullandıkları diğer «demokratik devrim» («ulusal» ya da «milli» demokratik devrim) anlayışlarından farklıdır. Ve bu farklılığın sınıfsal ve maddi temelleri kısaca bunlardır. Zaten önemli olan terimler değil, bunların taşıdığı muhtevalardır.

Ürün «Sosyalist» Dergisinin Sendika-Parti

(baştarafı 3. sayfada)

Sosyalistler ve Marksist - Leninist işçi sınıfı partisi sendikaların partizanlaşmasından şunu anlarlar: sendikalar içerisinde sosyalizm propagandasının serbest hale getirilmesi; sendikalarda işçi sınıfı partisinin parti komitelerinin kurulmasının önündeki her türlü engellerin kaldırılması; sendikaların işçi sınıfı partisi görüşleri doğrultusunda sosyalizm uğruna siyasi mücadeleye sokulmaları; işveren sınıflara karşı ekonomik mücadelede sosyalist sınıf sendikacılığının bütün ilkelerinin uygulanması. Yoksa, sendika partizanlığı, o sendikanın şu veya bu partinin görüşünü kabul ettiğini ilan edip, sonra da ekonomik mücadele içinde hapsolması, veya işveren sınıflarla işbirliğine girip, sosyalizm uğruna yürütülen siyasi mücadeleye seyirci kalması değildir. Örneğin, sendika partizanlığı, güya sınıf sendikacılığını uyguladığını iddia eden DİSK üst yöneticilerinin bugün yaptığı gibi, burjuva-reformist CHP'ni desteklediğini ilan edip, sosyalizm uğruna mücadele yürüten güçlere seyirci kalmak ve hatta onlara lanetler yağdırmak değildir.

Sosyalistler ve Marksist-Leninist işçi sınıfı partileri, sendikaların partizanlaştırılmasını her türlü burjuva politik oyunlardan uzak olarak gerçekleştirirler. Sendika partizanlığı, sarı ve karşı-devrimci sendikaların yöneticileriyle pazarlık yolundan değil, sosyalizm propagandası ve sendikalar içerisindeki parti üyelerinin sendika üyelerini etkilemeleri ile gerçekleştirilir. Sosyalistler, taban çalışmasıyla etkilenen sendikaların partizanlığının ilanında da azami titizliği gösterirler. Herşeyden önce şunu soralım: sendikanın partizanlığının ilanı, karşı-devirmci, sarı, oportünist sendikacıların karşı tavrı ile işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin bütünlüğünü bozuyor mu? Yani, sendika partizanlığının ilanı ile partizanlaşan sendika varlığını sürdürebilecek ve işçi sınıfının ekonomik ve sosyal kurtuluş mücadelesinde bütün sendikal örgütlenmelerin en başında yürüyüşüne devam edebilecek midir? Zira, ekonomik mücadelede de işçi sınıfının birliğini savunan sosyalistler, bu birliği bozmamaya azami dikkati göstermek zorundadırlar.

Sorun, bugün DİSK üst yönetiminin yaptığı gibi, düne kadar sarı sendika olan Genel-İş'in yöneticileriyle uzlaşıp, bu sendikanın bünyesinde en küçük değişiklik yapmadan, devrimci sendikal örgütlenmeye dahil edilmesi ve bunun akabinde de sendika partizanlığının ilanı değildir. Sorun, işçi sınıfının yığınsal hareketlerinde görüldüğü gibi, —Demir Döküm, Sungurlar, Gislaved, Kavel, vb. fabrikalarda görüldüğü gibi—, taban çalışmasıyla sarı sendikacılığın yıkılması ve devrimci sendikal örgütlenmeye geçmek ve bundan sonra da taban çalışması üzerinde sendika partizanlığına doğru emin adımlarla yürümektir.

İşçi sınıfı adına hareket eden oportünistler, sendikaların partizanlığını değil, tarafsızlığını savunmuşlardır. Güya sendikalara politik ayrılıkları sokmaktan uzak durmaya çalışmışlardır. Ama bunlar bu tavırlarıyla dahi, belirli bir sosyal sınıfın görüşünü dile getirdiklerinin farkında olmamışlardır. İşçi sınıfı ile işveren sınıflar arasındaki sınıflar savaşında tarafsızlığı burjuvazi savunmuştur. Bu burjuva görüş, işçi sınıfı saflarında burjuva ideolojisinin etkinliğini sağlamaya çalışan revizyonistler tarafından destek görmüştür. Bu sebepledir ki, bir zamanların Marksisti Plekhanov, sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında revizyonizme doğru giderken, bu onu sendikaların tarafsızlığı görüşünü kabule itmiştir. Ama Plekhanov, gelişen sınıf mücadelesi karşısında gerçek yüzünü gizlemek için «ben Bebel'in anladığı anlamda tarafsızlıktan yanayım, revizyonistlerin anlamında değil» demiştir. Oysa Marksizme göre, «burjuvazinin sınıf çıkarları, kaçınılmaz olarak sendikaları sosyalizmle herhangi bir temastan uzak tutma, onları var olan sosyal düzenin çerçevesi içerisinde küçük ve dar eylemlerle sınırlama çabasını ortaya çıkarır ve tarafsızlık teorisi burjuvazinin bu çabalarının ideolojik örtüsüdür» (Lenin).

Sendikaların tarafsızlığını savunan revizyonistler, kendi haklılıklarını göstermek için şunu söylemişlerdir: ülke koşullarında birden fazla sosyalist partiler olduğuna göre, sendikalar bunlardan hangisini desteklesin? Veya desteklenen partide oportünizm hâkim olursa, sendikalar oportünizmin eline geçmiş olmayacak mıdır? Bu savunuya karşı Leninizm şunu ileri sürmüştür: «Her yerde ve her zaman sendikaların işçilerin partisiyle bağdaşmasını desteklemeliyiz. Fakat belli bir ülkede, belli bir ulus arasında hangi partinin gerçekten sosyalist olduğu sorunu, özel bir sorundur ve uluslararası kongrelerin kararlarıyla değil, ulusal partiler arasındaki mücadelenin sonucuyla çözümlenir» (Lenin). Eğer süreç içerisinde, işçi sınıfı partisi revizyonizmin eline geçerse, bu parti artık işçi sınıfı partisi olma niteliğini kaybeder. Sendika-parti ilişkisindeki görevimiz Marksist doğruyu koymaktır, yoksa bu sorunu ulusal partiler arası mücadeleyle karıştırıp işverenlerin sınıf çıkarını temsil eden burjuva tarafsızlık politikasını savunmak değildir.

Bugün, işçi sınıfı hareketinin gelişimi karşısında sosyal-demokrat CHP dahi, sendikaların kendi partisiyle bütünleşmesi gerektiğini belirtirken, bunu Ürün Sosyalist Dergisi sendika tarafsızlığı çerçevesinde eleştiriyorsa («sendikanın partinin yan örgütü olması kitle niteliğini zedeler»), bu hiçbir başka yoruma yer vermeksizin, Ürün Sosyalist Dergisinin sendika tarafsızlığından yana olduğunu gösterir. Marksistler, Ürün Sosyalist Dergisinin iddiasının tersine, sendikaların tarafsızlığından değil, en küçük meselelerde dahi politikanın sendikalara sokulmasından yanadırlar.

Marksist bir partinin programını uygulamasının başka bir olanağı da yoktur. Nasıl ki, Marksist bir parti «emeğin ve sermayenin çıkarlarının uyuşum teorisini» reddetmek zorundaysa, işte bu ve buna benzer birçok politik ayrılıkları da sendikalara sokmak zorundadırlar. Zira, bu politik ayrılıklar sosyal-devrime gidiş yolunun zorunlu ön koşuludurlar.

Bu kısa değerlendirmelerden sonra görüyoruz ki, Ürün Sosyalist Dergisi, işçi sınıfı partisi ile sendikaların mücadele alanlarını daraltarak ve birbirinden soyutlayarak, Marksizme değil, bir siyasi görüşün temsilcisi olarak oportünizme hizmet etmektedir. Sendikaların tarafsız olmasını ve partizan olmamamasını savunarak, Leninizmi değil, revizyonizmi güçlendirmeye çalışmaktadır.

FAŞİZM VE SEÇİMLER ÜZERİNE-I

(Baştarafı 8. Sayfada)

ölü veren öğrenci gençliğin mücadelesini desteklemek, birçok bölgelerde görüldüğü gibi saldırganlara gerekli cevabı verebilmek. Öğrenci gençlik dahil olmak üzere tüm çalışanların akademik ve demokratik hakları uğruna giriştikleri siyasi mücadelelerin yanında yer alıp, bu siyasi gösterilerin nicel ve nitel güçlülüğünü sağlamaya çalışmak.

d) Faşime karşı mücadelede işçi sınıfını uyanık olmaya seferber edebilmek. Bilimsel sosyalizmin ilkelerinden hareketle, nerde ne zaman saldırıya geçileceğini çok iyi tespit edebilmek. İşverenler arasındaki çelişkilerden azami ölçüde faydalanıp, ama mücadeleyi işverenler arasındaki çelişkilere bağlamamak. Mücadelenin en ön saflarında yürümekten çekinmemek, sorumluluğu hiç bir zaman başkalarına yüklememeye çalışmak. Hareketlerin kıyısından seyirci değil, bizzat mücadelenin içinde yoğrulmak.

Bütün bu mücadelelerin birleşik etkisi, kısa vadede faşizmin bir daha gelmemek üzere yok olmasını getirmeyecekse de, en azından faşizmin zaferinin önüne geçebilecektir. Şöyle ki bu hareketlerin birleşik etkisi, MC iktidarını çok yönlü bir aşağıdan gelen zorlamaya tabi tutup, belirli ölçüde gerilemesini doğurabilecektir. MC iktidarının kendi içerisinde gerilemesi ise, faşizmin zaferini engelleyebilecek, işçi sınıfının iktidar mücadelesinde, yeni mevzilerin kazanılmasına sebebiyet verecektir. Öyle ki bu mücadelelerin yükselimi, MC iktidarını geriletmek bir tarafa yıkıma bile uğratabilir. Ama bu durum sosyalistlere ve bilinçli işçilere faşizmin bir daha gelmemek üzere yok olduğu kanısını vermemelidir. Faşizmin bir defa daha gelmemek üzere yıkımı bir devrim sorunu olup, bu hedef işçi sınıfının önünde içinde bulunduğumuz dönemde uzak gaye olmaktadır.

Görüyoruz ki, Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu dönem faşizme karşı mücadelede önce partimi oluşturayım, sonra faşizme karşı mücadeleye girerim anti - marksist oportünist görüşü tümüyle mahkum etmektedir. Ne faşizme karşı mücadele partileşme savaşından ayrılıyor. Ve ne de partileşme savaşı, faşizme karşı mücadeleden uzak kalıyor. Faşizme karşı mücadele, partileşme savaşıyla ayrılmaz bir bütün teşkil ediyor.

Sorun DİSK başkanlar konseyinin iddia ettiği gibi, MC nin seçimlerde CHP'nin desteklenmesiyle, faşizmin bir defa daha gelmemek üzere yıkımı değil. Sorun en açık şekliyle, örgütlü mücadele ile MC iktidarının yıkım mücadelesi de içinde olmak üzere, faşizmin kesin zaferinin önüne geçme mücadelesidir. Seçimlerde şu veya bu partiyi desteklemek mücadelenin bütünü değil, sadece bir parçasıdır. KAYITSIZ ŞARTSIZ CHP'yi DESTEKLEMEK OPORTÜNÜZMDÜR..

DİSK genel yönetim ve başkanlar konseyi 1977 seçimlerinde «İlerici demokratik halktan yana ulusal bir iktidarı» gerçekleştirebilmek için, «tek ilerici ve demokrasiden yana örğüt olan» CHP'sini destekleme kararı almıştır. Doğrudan doğruya bu destekleme kararındaki yanılğıları iki noktada toplamaya çalışalım:

I — Faşizme karşı mücadelenin bir parçası olan seçimlere, işçi sınıfı sosyal-demokrasi ile ilkesiz giremez.

DİSK genel yönetim kurulu CHP'yi destekleme kararını burjuva demokratik bir ortamda değil, faşist MC'ye karşı mücadele ortamında almıştır. Üstelik faşizme karşı mücadelede CHP'yi desteklemek tek seçenek olarak gösterildiğinden, bu destekleme kararını anti-faşist birleşik halk cephesi hükümeti çerçevesi dışında düşünemeyiz. DİSK başkanlar konseyi böylesi bir şeyi açıkça söylemekten çekiniyorsa da, faşizme karşı «Ulusal demokratik halktan yana bir Hükümetten» bahsetmesi, başka hiç bir yorumlamaya yer vermeksizin bu anlama gelir.

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı sosyalizm mücadelesi, faşizme karşı en geniş siyasi özgürlükler mücadelesini ortadan kaldırmaz. Sosyalizm için mücadele, tam tersine bu mücadeleyi zorunlu kılar. İşçi sınıfı faşizme karşı mücadelede en geniş toplumsal güçleri, anti-faşist halk cephesi içerisinde toplar. Ve anti-faşist halk cephesinin faşizme ve sermayeye karşı savaşı, anti-faşist halk cephesi hükümetlerinin kurulmasını gündeme getirebilir. İşçi sınıfı böylesi bir durumda anti-faşist halk cephesi hükümetini destekleyecek midir? Karşımı çıkacaktır? Bunu o günün koşullarında işçi sınıfının içinde bulunduğu şartlar tayin edecektir.

Eğer faşizme karşı mücadelede işçi sınıfı kendi öz iktidarını kuramıyorsa; ancak, anti-faşist halk cephesi hükümeti faşizmi altedebiliyorsa; bu hükümete karşı çıkmayı sosyalistler affedilmez bir hata olarak görürler. Her şeyden önce işçi sınıfı şunu sorar: anti-faşist halk cephesi hükümeti faşizmi altedebilecek midir? Faşizmi altetse bile, siyasi iktidarda kalabilecek midir? Birlikte hareket edilen güçler, anti-faşist halk cephesi hükümeti içerisindeki ittifakları bozacak mıdır? Ancak ne var ki, bütün değerlendirmeleri yapacak olan, anti-faşist halk cephesinin yönlendirici gücü işçi sınıfı partisidir. Bu değerlendirmeleri ne bir demokratik kitle örgütü ve ne de ekonomik örgütlenme biçimi olan sendikalar, doğru tahlil edemeyeceklerdir. Bu sorunun en iyi çözüm yolu, yığınsal demokratik derneklerle, sendikaları yönelten, işçi sınıfı partisinin değerlendirmesidir. Yok eğer bu değerlendirmenin en iyisini ekonomik mücadele örğütü olan, sendikalar yapacak denilirse durum başkadır.

Durumun başkalığı şuradan ileri geliyor. İşçi sınıfının kendiliğinden oluşturduğu sendikal örgütlenmeler, sosyalizm uğruna siyasi mücadeleye değil, burjuva ideolojisine boyun eğmeye götürür. Burjuva ideolojisine boyun eğmede, somutta en açık şekliyle işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kuyruğuna takmaya iletir. Bu en iyi şekliyle DİSK kararında görülmüştür. DİSK iki yıl öncesi geçmişinde, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini bile —Ülkerde, İskenderun demir çelikte, vb. gibi bir çok fabrikada— panzerlerle, polislerle, devletin ordu gücü ile bastıran CHP iktidarının kayıtsız şartsız desteklenmesini öneriyor. Ve bu öneriyi götürmüştür de. Pek tabii ki DİSK'in bu kararında kendiliğinden gelmeliğe boyun eğip, ekonomizme saplanan çeşitli siyasi akımların fonksiyonu ve etkisi olmamış değildir. Sendikal örğütlenme ile ekonomizme saplanan siyasi örgütlenmelerin karması bir oluşumdan başka bir şeyde beklenemezdi.

İşçi sınıfı burjuvaziye karşı mücadelesinde, gerek burjuva demokratik bir ortamda ve gerekse faşist bir ortamda, olsun bilhassa sınıf işbirliği eğilimini savunan sosyal-demokrasi ile hiç bir zaman ilkesiz hareket edemez. Sosyal-demokrasi ile yapılacak her ilkesiz birlik işçi sınıfını en son tahlilde, sınıf işbirliğine ve burjuvazinin kuyruğuna götürür. Ancak, bu ilkeleri tespit edip, sosyal-demokrasiye iletecek işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinde kendi bağımsız partisi oluşmuş olmayabilir. Ama bu gibi hallerde bile işçi sınıfı en genel anlamda olsun kendi bağımsızlığını koruyup, bilhassa sosyal-demokrasiye karşı en genel talepleri iletebilir. En genel talepler bile unutulup, kayıtsız şartsız CHP arkasından gidilirse; bunun ismi, işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takan oportünizmden başka bir şey olmaz. Ne demek bugün işçi sınıfı 1 Mayıs'ın yasallaşması için, refarandumun gerçekleşmesi için, Lokavtların kaldırılması için, asgari ücretlerin yükseltilmesi için, iş kanunundaki anti-demokratik yasaların kaldırılması için, Faşist MHP ve Ülkü ocaklarının kapatılması için, devlet mekanizmasındaki faşist kurumları yok etmek için, Tarım işçilerinin yoksul köylünün örgütlenmesinin önündeki engellerin kaldırılması için, öğrenci gençliğin can ve öğrenim özgürlüğünün sağlanması için, Tüm çalışanların toplu sözleşmeli sendikalaşması için, mücadele edecek ve bu uğurda faşizmin kurşunları ile ölü verecek, diğer taraftan bu genel talepleri dahi CHP'ye diretmekten kaçacaksın Sosyal-demokrasinin dünya işçi sınıfı hareketinde bu kadar da artçısı görülmemiştir.

II — Faşizme karşı mücadelede «ulusal demokratik halktan yana hükümet» işçi sınıfının hedefi olamaz.

Bugün sadece ülkemiz için değil, dünya devrimci hareketindeki tüm oportünistlerin çarptırmak istedikleri konulardan birisi de budur. Ne demek ulusal demokratik halktan yana hükümet ve bu hükümeti CHP iktidarında somutlaştırmak.

Bir defa, CHP'si gerek programında ve gerekse yapmış olduğu işlerde hiç de ulusal davranmamaktadır. Bugün eğer ulusallığın ölçütü —burjuva anlamda— ülkemizi hegemonyası altında tutan Amerikan emperyalizmine karşı çıkmaksa. CHP buna karşı çıkmamaktadır. Ülkemizin emperyalizmin pençesinde bırakan NATO'ya da karşı çıkmak bir tarafa, NATO'daki boşlukları bile dolduracağını söylemektedir. Ayrıca, faşizme karşı mücadelede bu ulusallık ön plana getiriliyorsa; soralım: Tutarlı bir anti-emperyalist olmadan tutarlı bir anti-faşist olmanın olanağı var mıdır? Bu sebepledir ki emperyalizmin boşluğunu dolduracak, bir partinin tutarlı bir anti-faşist olduğunu iddia etmek sosyalizm ilkelerine ters olsa gerekir.

Diğer taraftan, ne demek halktan yana bir iktidar olmak. Şu bir gerçektir ki mevcut kapitalist sistem devam ettiği sürece, işçi sınıfının nasibi ücretli köleliktir. Ücretli köleliği devam ettiren bir siyasi iktidarda halktan yana değil, burjuvaziden yanadır demektir. Oysa CHP'sinin ne proğramında ve ne de giriştiği bir takım işlemlerde anti-kapitalist bir yön yoktur. Ve hatta CHP'si kapitalizmin iyice belirginleşen yönlerini tamir edip, işçi sınıfını daha uzun bir müddet ücretli kölelikte tutmak istemiyor mu? Ama oportünizmin amacı ücretli köleliğin kaldırılması değil, bunun devamını sağlamak olduğu için, yakında işçiden yana hükümet derse de şaşmamak gerekir.

Faşizme karşı mücadelede ileri sürülen «ulusal demokratik halktan yana hükümet» ile anti-faşist birleşik cephe hükümeti arasındaki bağa bakalım: Emperyalizme yarı-bağımlı Türkiye'de faşizmin yok edilişi bir devrim sorunudur. Ve faşizme karşı en etkin mücadelenin işçi sınıfı partisi önderliğinde. kurulacak olan anti-faşist halk cephesinden geçeceğini söylüyoruz. Böylesi bir durumda anti-faşist cephe hükümeti ile işçi sınıfının siyasi iktidarına gerçekleştirecek, ve proleteryanın hâkimiyetini sağlayacak, iktidar biçimi özdeşleşmektedir. Bu durumu da dünya işçi sınıfı hareketinde en iyi şekilde dimitrof ifade etmiştir. «Lenin on beş yıl önce dikkatimizi 'proletarya devrimine geçiş ya da yöneliş biçimlerini aramaya' yönelmemizi istemişti bizden. Bazı ülkelerde birleşik cephe hükümeti en önemli geçiş biçimlerinden biri olabilir. «Sol» doktirinciler Lenin'in bu emrini her zaman gözden ırak tutmuşlardır. Kısır propogandacılardı bunlar ve «geçiş biçimlerini» önemsemeden sadece «amaçlardan» söz etmekle yetiniyorlardı. Öte yandan sağ oportünistler, proleterya diktatörlüğü ile burjuva diktatörlüğü arasında kalan özel bir geçici demokratik aşama kurmuşlardır. Bu uyduruk «geçici aşamaya» «geçici biçim» adını da vermişler, hatta Lenin'in kullandığı kelimeleri kullanmışlardır. Ama bu tip dolandırıcıları teşhir etmek kolaydır. Lenin'in söylediği şey, proletarya devrimine geçiş biçimi ve yönelişiyle ilgiliydi. Yani burjuva diktatörlüğünün devrilmesini söylüyordu Lenin. Burjuva ve proletarya diktatörlükleri arasında bir geçiş biçiminden söz etmiyordu. (Dimitrof)

Burada sorun en açık şekliyle belirtilmiştir. Faşizme karşı mücadelede DİSK başkanlar konseyinin dediği gibi, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında bir ara aşama yoktur. —Ulusal demokratik halktan yana hükümet gibi— Faşizme karşı mücadelenin işçi sınıfı iktidar mücadelesi ile özdeşleştiği ülkelerde —Türkiye gibi— proletaryanın sınıf hâkimiyetine yönelen, burjuva iktidarlarının yıkımında oluşmuş, proletarya iktidarına geçişi sağlayacak iktidar biçimi sözkonusudur. Bu iktidarsa DİSK başkanlar konseyinin iddia ettiği «ulusal demokratik halktan yana CHP iktidarı değil; işçilerin ve yoksul köylülerin, proletarya iktidarının özgül biçimi siyasi hâkimiyetinin iktidarıdır. DİSK ve DİSK'i yönlendirmeye çalışan çevreler, eğer halktan yana bir hükümetten bahsediyorlarsa, bunlar Dimitrof'un belirttiği gibi, sağ oportünistlerden başka bir şey değillerdir.

"Biz Buraya Dönmeğe Değil Ölmeğe Geldik!"

KIZILDERE 1972..

Gün,
O gün değil
Derlenip, dürülmesin
Bayraklar
Duyduğunuz çakalların ulumasıdır
Safları sıklaştırın arkadaşlar
Bu kavga faşizme karşı
Bu kavga hürriyet kavgasıdır.

30 Mart 1972 günü kapkara zindan gibi çökmüştü Türkiye halklarının üzerine.

Faşizim doymak bilmez bir oburlukla kan içmeye devam ediyordu. Her gün birçok yurtsever işkence edilerek, kurşunlanarak faşizim tarafından katlediliyordu.

İşte 30 Mart 1972 de bu acılı günlerden biriydi. Burjuvazi tankıyla, bazukasıyla, helikopteriyle yani tüm güçleriyle, Kızıldere'de bir eve sığınan 10 yiğit savaşçıyı katledebilmek için yükleniyordu. Faşist işkence uzmanları, siyasi cinayet şebekelerinin şefleri kan kokusu almıştı. Yeni cinayetler işleyebilmek için şevkle koşuyorlardı Kızıldere'ye alçaklar.

Yurdun dört bir yanında işledikleri cinayetler serisine bir yenisini daha ekliyebilmek için sabırsızlanıyorlardı. Ve Kızıldere'de kuşattıkları savaşçılarımıza teslim olmalarını söyledikleri zaman, faşistlere teslim olmayı herzaman ölmeye yeğleyen devrimci kardeşlerimiz onların iğrenç yüzlerine «biz teslim olmaya değil ölmeye geldik» diye haykırdılar. Onlar bize son nefeslerine

dek devrimci inancın, devrimci dürüstlüğün, devrimci fedakârlığın örneğini gösterdiler. Onlar yoldaşlarına ve halkımıza bağlılıklarını bir an bile unutmadılar. Ve Faşizm 10 yiğit savaşçımız MAHİR ÇAYAN, KAZIM SİNAN ÖZÜDOĞRU, ÖMER AYNA, CİHAN ALPTEKİN, HÜDAİ ARIKAN, NİHAT YILMAZ, SAFFET ALP, SEBAHATTİN KURT, AHMET ATASOY, ERTAN SARUHAN'ı alçakça katletti.

12 Mart faşizmi ile birlikte girişilen kanlı terör ve katliamlar Kızıldere ile noktalanmadı. Faşizm kudurmuş bir köpek gibi saldırarak, faşizme karşı çıkan devrimci, demokrat ve yurtseverleri zincirleyerek, kurşunlayarak cezalandırıyordu. Yaşayabilmesi, ayakta kalabilmesi için tüm toplumsal muhalefeti yok etmek zorundaydı. Faşizmin kazandığı geçici bu zaferin nedenleri, genelde Türkiye devrimci hareketinin içerisinde bulunduğu durum ve 1971 hareketinin bize kazandırdığı tarihi deneyler ve çıkaracağımız dersler ile proletaryanın ve yandaşlarının siyasi iktidar mücadelesinde yolumuza ışık tutacaktır. 1971 hareketinin olumlu yönlerini alıp olumsuz yönlerini eleştirerek sıhhatli gelişimle, eksiklerimizi, hatalarımızı gidererek, emin adımlarla her geçen gün zafere bir adım daha yaklaşıyoruz.

Biz Türkiye devrimci hareketini ve özelde 1971 hareketinin eleştirisini, yenilginin nedenlerini, şu ana noktada toplamanın gereğine inanıyoruz. Revizyonizm ve oportünizm'in devrimci hareket üzerindeki etkinilği, işçi sınıfı partisinin (güçlü bir proleter örgütün) olmaması ve devrimci hareketin dağınıklığı faşizmin geçici zaferine, devrimci hareketin yenilgisine yol açmıştır.

Geçmişe bakışımızı ilerdeki sayılarımızda daha uzun olarak değerlendireceğiz. Ven son kez 30 Mart günü katledilen 10 şehit kardeşimizi ve mücadelelerini saygı ile selamlıyoruz.

emeğin birliği

Emeğin Birliği - Aylık Siyasi Gazete - Sahibi: E. Sabri İpekçi - Sorumlu Md: Süleyman Göçmen Yönetim Yeri: Dr. Mecit Barlas İşhanı p/48 Gaziantep - Yazışma Adr: PK. 192 Beyazıt/İstanbul İstanbul Dağıtım Şubesi: Çemberlitaş Evkaf Sok. No: 2/12 Çemberlitaş/İstanbul - Adana Dağıtım Şubesi: Yeşilyuva Mah. 768 Sok. No: 54/B ADANA - Antakya Dağıtım: Emek Kitabevi Rana İş hanı Rıhtım Cad. Antakya/Hatay İstanbul Dağıtım: Renk Dağıtım - Dizgi - tertip - Evren Matbaası - Baskı : ÖREN Basımevi - Son Baskı Tarihi : 4 Nisan 1977